

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalın

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 2215 — 125)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 6 Ağustos 1969

İNSANLAR VE «DÜZEN»LER...

ESKİDEN «taaddü-i zevcât» vardı. Şimdiki kuşak bu deyi-mi bilmez.. birkaç kadınla evlenme demekti taaddü-i zevcât... Osmanlı devletinde Şeriat üzere dör-de kadar evlenebilirdi erkek... Her on yılda bir kadın alarak altmışına kadar nikâh kıymak mümkündü. Bey, akşam üstü haneye teşrif edin-ce sıra sıra «zevce» leri elpençe di-van dururlardı:

- Bey'in tertliklerini koşturun..
- Bey'in eline su dökün..
- Bey'in havlusunu getirin..

Ve dört kadın, erkeğin üstünlüğü-ne inanmış, erkeğin ne yaparsa iyi yapacağına iman etmiş dört kadın, bir çatı altında mutlu aile yaşantı-sını sürdürürdü.

Tek kadınla evlilik devrimini A-tatürk gerçekleştirdi. Daha önce başkaldırmış mı idi kadınlar? So-kaklarda gösteri yürüyüşüne çıkıp, ellerindeki dövizleri sallayarak mey-danları doldurmuşlar mı idi? Onbin-lerce, yüzbinlerce kadın, «taaddü-i zevcât» gibi insanı aşağılatıcı bir düzene isyan bayrağını çekip, mi-tingler yapmışlar mı idi?

Ne gezer?..

Cümlesiyle horlanan, erkeğin mut-lak egemenliği altında insanlık şe-reflerinden uzak yaşayan kadınlarda «taaddü-i zevcât» a karşı toplu bir direnme görülmemiştir.

Medeni Kanun'un evlilikte yü-

rürlüğe koyduğu devrim, bir avuç «inkılâpçı kadro» nun işidir.

Taaddü-i zevcât devrinde kadının kaderi, erkeğin iki dudağı arasınday-dı. Koca, karısına kızıp:

— Boş ol! dediği zaman yanımtı kadıncağız. Medeni Kanun'un kabu-lünden sonra eşit haklarla bir çatı altında yaşayan kadın ve erkeğin ha-yatında garip gelişmeler görüldü. Es-ki yazarlarımızdan biri o günlere değgin ilginç bir olay anlatır:

Epeyce edepsiz bir kadın, Medeni Kanun'dan sonra evin içinde büsbü-tün gemi ayağı alıp hayatı kocasının burnundan getirmeye başladı. Dırdırı ile zızzı ile bitmez tükenmez mü-nasebetsizliği ile zavalı adamın sab-rını tüketir. Çilekeş koca, eski alış-kanlığıyla:

— Hanım kafamı kızdırma, sonra seni şart olsun boşarın... dediği za-man da olanca şirretliğini takınıp, elini beline dayayarak karşısına di-kilir:

— Bey, bey! geçti o günler, şimdi kanun var..

— Ne kanunu?

Kadın nereden öğrenmişse öğren-miş:

— Medeni Kanun! Senin forsun geçti artık..

Bir.. iki.. üç.. beş.. Hayat öylesine dayanılmaz bir hal alır ki, zilli ka-rıyı başından bir türlü atamayan a-damın kafası büsbütün bozulur; ve

bir gün ellerini çırparak, «Herif, sen beni boşayamazsın, kanun var ka-nun..» diye edepsizleşen kariya öf-kelenerek kapı koyverir kendini:

— Hay senin o kanununa da, o ka-nunu çıkaran hükümete de, o hü-kümetin devletine de... diye basar kalayı.

Ve kavgı gürültü büyür.. komşu-lar yetişirler.. adamcağız «Cumhuri-yet kanunlarına, hükümetine, devle-tine hakaret ettiği» gerekçesiyle tev-kifhaneyi boylar.. Aylarca içeride ka-lıp dardını anlatamaz kimseye..

Her insanın hayatı ile devrim ara-sında her zaman bir uygunluk bulu-namaz. Her düzen değişikliği top-lumda rahatsızlıklar yaratabilir; ki-şisel dramlara yol açabilir. Her dü-zen değişikliği ile de oy çoğunluğu ile olmamıştır. Düzen değişikliğin-den keyfi bozulan, çıkarları zarar gören vatandaşlar bulunacaktır. Yu-karıdaki sevimli ve küçük hikâyede görüldüğü gibi düzen değişikliği bazan karı-koca arasında bile gürültü-ler yaratabilir. Ama geride kalmış bir toplumun dünyanın gidişine a-yak uydurması için düzen değişikli-ği gerekiyorsa, adına «lider» denen kişi ihtiyacı görüp düzen değişikli-ğine doğru sürükler toplumu...

Bugün Türkiye'de geri ve adaletsiz bir toprak düzeni olduğunu yerlisi-ye yabancıyla bütün uzmanlar o-naylamakta, bu ilkel düzende köylü

Devletin malı deniz midir ?

Osmanlı devletinden zamanı-mıza kadar iki söz miras kaldı:
Birincisi: Devletin malı deniz..
İkincisi: Bal tutan parmağını yalar..

Türkiye'de bu iki kuralı yü-rütmekte usta, esdi adıyla kâse-lis ve yeni adıyla çanakyalayıcı-lar daima varolmuşlardır.

Devletin yüksek memurları-nın görevi, memlekette fazlasıyla bulunan bu asaklara karşı halkın, milletin, Hazine'nin hak-kını korumaktır.

Yok, böyle düşünülmez de hal-kın parası birtakım çanakyalayıcı-lara «ulûfe» gibi dağıtılır-sa?..

Buna ne denir?

Abdülhamit ve meşrutiyet de-virlerinde bile dürüstlük ve te-mizlik örneği olarak gösterilen Ziraat Bankası memurları bu geleni bozabilirler mi?

AKBABA'nın hakkını kesip, iktidara dalkavukluk ederek dünyalığı doğrultmak isteyen birtakım satırsız dergilere rek-lâm dağıtan Ziraat Bankası'nın davranışını, işte bu gelenek için-de mánalandırmak için sabırla cevap bekliyoruz. Ziraat Bankası Genel Müdürü Sabahattin Şe-rifoğlu ve AKBABA'nın reklâmı-nı kesen mektubun imzacıları Müdür Mefharet Erдің ve Mü-dür Muavini Halit Soyalp sus-maktadırlar.

Sükût devam ettiği sürece su-çun ıkrarı sayılacaktır.

Ne var ki onlar sustuğu sü-rece biz susacak değiliz. Şimdilik bu kadarlık bir hatırlatmayı yeterli bulduk.

AKBABA

İnönü, Ay'la ilgili demec verdi. — Gazeteler —

AYDEDE!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKBABA

perişan olmakta, mütegalibinin e-gemenliği sürmektedir. Toprak re-formunu gerçekleştirmek elbette ko-lay değildir, ve elbette toprak ada-letsizliğini giderirken çoğu ağa'nın canı yanacaktır...

Ama böyle mi sürmelidir Türki-ye'nin toprak düzeni?

Gazetelerin yazdığına göre Başba-kan Süleyman Demirel:

«— Düzeni değiştirmek isteyenler haindirler..» demiş.

Yakışaksız ve pek hafif bir söz bu...

Düzeni değiştirmek isteyenler el-bette Demirel'in demesiyle «hain» ol-mazlar, ama «taaddü-i zevcât» ı tas-fiye eden bir Türkiye «toprak köle-liği» ni tasfiye etmek için geç bile kalmamış mıdır?

Avrupa'nın ikiyüz yıl önce gerçek-leştirdiği toprak reformunun sancı-larını çekiyor bugün Türkiye... «Günlük politikacı» bu gerçeği gör-mezlikten gelen, «devlet adamı» da bu gerçeği sezip görüp, rotasını o-na göre ayarlayan kişidir.

Altın dişli adam

Muzaffer İZGÜ

«Düşmez kalkmaz bir Allah» demişler... Biz de düştük, düştük ama kalkamadık... Yedi yıl mahkûmiyetten sonra, bir yıl da batı illerinden birine sürgün olarak gönderildik. Kolay değil, yedi yıl içinde pederi kaybettik, valideyi kaybettik, kariyi kaybettik. Karım, «Ben yedi yıl hapis yolu gözleyemem» diyerek evlendi gitti başkısıyla... Bereket çoluk çocuk yoktu da onlar rezil olmadılar... Biz de bu yedi yıl içinde genç yaşımızda dedeler gibi ihtiyarladık...

İşte, o sürgün olarak geldiğim kasabada, bir ılık çeksen bin yamalı dökülecek eski elbiselerim, altı yüzünden, yüzü altından beter olan eski ayakkabılarımla aç karnına doluşırken, sokakta çok iyi giyinmiş, enseşi kalın, göbekli bir adamla karşılaştım. Adam, daha beni karşıdan görür görmez sırtımaya başladı. Üzerimizde ceylan ürkekliği değil, sabıkalı ürkekliği olduğu için bayağı yadırgadım adamın bu sırtışını... «Bu adam beni nereden tanıyor?» diyerek, gözlerimi indirip yanından geçerken:

«Vah vah, bu ne hal?» demesini mi?

Adımlarımı hızlandırdım...
— Hey, bir dakika! dedi.
Döndüm:

— Bana mı dediniz? diye sordum.
— Evet evet, sana dedim, gel bakalım biraz! dedi.

Sivil mi, beni tanıyan biri mi, karımın akrabası mı diye düşündüyordum. Beni tanıyan biri olamazdı, hele karımın akrabalarından hiçbiri olamazdı, çünkü ilginizi tamamen kesmiştik. Olsa olsa sivildi bu, bir sivil polis... Ama siviller de insana böyle sırtmazlardı ki...

Altın dişleri vardı pırıl pırıl, gözbebekleri durmadan oynayan cinsendi. Bana:

— Sen bizim vatandaşımız değil misin yahu? diye sordu.

Öyleydi zahir, yutkunarak:

— Evet, dedim.
— Bu şehirde mi oturuyorsun?
— Evet.

— Yazık, çok yazık, nasıl görme mişim ben seni? dedi. Belki şimdi sorsam baksam, karnın da açtır?... Birdenbire:

— Evet aç, diyemedim. Utanıyordum bir kimseden aş eklemek istemeye.

Beriki:
— Açsın aç! dedi. Canım bunda utanacak ne var? Haydi bakalım, şu karşıdaki Nezaket Lokantasına gir, karnını bir güzel doyur, beni Hilmi bey gönderdi del... Ben şu karşı kahvedeyim.

Tam üç gündür midede bir lokma sıcak yemek gitmediği için bu teklifi reddedemedim.

— Hadi hadi, dedi, git!
Adımlarımı sürtiye sürtiye lokantaya gittim. Ya benimle dalga geçiyorsa, ya beni yemekleri yedirdikten sonra lokantacının yanında rezil edecekse? Hayır, baktım, kahvede oturuyordu. Susamıştım ete, bir tas kebabı söyledim, bir salata, iki porsiyon da pilav...

— Parasını Hilmi bey verecek! dedim.

Garson hiç sesini çıkarmadı, istediklerimi aldı geldi. Bir taraftan yiyor, bir taraftan kahveyi gözetliyordum. Acaba okul arkadaşım mı, acaba hapishanede mi arkadaşlık ettik, acaba beni tanıyan eski bir hâkim veya eski bir savcı mı?

Garson:
— Komposto da getireyim mi? dedi.

Ben evet demeden, bir tabak kompostoyla geldi. Kompostoyu da yedikten sonra niyetim altın dişliye gözlükmeden kaçıp gitmekti. Ama, daha o beni lokantadan çıkar çıkamaz yakaladı:

— Heey, gel bakalım, gel! dedi.

Başımı eğip gittim yanına.

— İyice doydun mu? diye sordu.

— Evet, dedim.

— Afiyet olsun! Şimdi şu karşıdaki hamama git, bir güzel yıkan. Gitmeden önce şu Süslü manifatura mağazasına uğra, kendine bir atlet, bir don al! Her ikisine de beni Hilmi bey gönderdi de!

Ne yaparsın, içimde atletim olsa, 1-1h diyeceğim ama, diyemedim. Atlet ve külotu alıp hamamın yolunu tuttum...

Yıkaniyorum, yıkaniyorum ama aklım fikrim altın dişlide... Acaba benim hiç aklıma gelmeyen eski bir arkadaş mı, örneğin, bir mahalle arkadaşı, bir okul arkadaşı, olur a, hayat bu, gelmiş bu kasabaya yerleşmiştir yıllar önce. Şimdi ben utanamayım diye kimliğini açıklamıyordur.

Tertemiz yundum yıkandım... Hamamcıya:

— Hilmi beyin hesabına yazılacak, dedim.

Hamamcı hiç sesini çıkarmadı. Kapıdan çıkar çıkmaz, karşı kaldırımdan gördü beni. Eliyle işaret etti. Gittim yanına:

— Bir güzel yıkandın mı? dedi.

— Evet, dedim.

— Sıhhatler olsun! Şimdi şu elbiseciye git, şu Uyar elbiseçisine, Hilmi beyin selâmı var de, söyle sana bir gömlek, bir de pantolon versin.

O zaman üstüme baktım, o dökülen elbiseme... Yine 1-1h diyemedim. Tıpış tıpış elbiseçinin yolunu tuttum. Elbiseci, kılıfına bakar bakmaz:

— Seni Hilmi bey mi gönderdi? dedi.

— Evet, dedim.

Demek ki Hilmi bey, aynı benim gibi başka yoksulları da buraya, elbise almaya göndermişti... Yine demek ki Hilmi bey, bu memleketin Kızılay'ı, bu memleketin Yardım Sevenler Derneği, bu memleketin fakir babasıydı...

— Al bakalım! dedi elbiseci. Nasıl bu iyi mi?

Haddimize mi düşmüş, iyi değil demek? Peşin peşin para mı saydık? Elbette iyi diyecektim ve dedim:

— İyil...

— Al giy, burda giy!

Yan tarafa geçerek üstümdeki partalları çıkarp, mu elbiseleri giydim.

— Git de görsün Hilmi bey! dedi.

Zaten ben gitmesem bile altın dişlinin gözü bende, hemen çağıracağı

belli. Daha ben kapıdan çıkar çıkmaz bağırdı:

— Şu Zarafet Kunduracıasına da gir, sana bir sandalet versin, Hilmi bey gönderdi de!

Kunduracıya girdim. Adam, ayağımdakileri görünce:

— Seni Hilmi bey gönderdi değil mi? dedi.

— Evet, dedim.

— Sandalet olacak?

— Evet!

Ve tamamen inandım ki o anda, bu Hilmi bey denen adam, tüm kazandıklarını fakire fukaraya dağıtan cennetlik bir kişi... Çift tokalı sandaleti ayağıma geçirdikten sonra, Hilmi beyin yanına geldim. Hilmi bey:

— Şu köşedeki berbere! dedi, Zevk berberine...

Bir de saç sakal traşı oldum... Eh, eski dünyam artık yavaş yavaş kuruluşturdu içimde. İnsanlığım, varoluğumdan, yaşamımdan utanmıyordum artık... Ama bir tek şeyden utanıyordum, Hilmi beyden... Eziliyordum bu yaptığı iyiliklerin altında... Yanına yaklaştım...

— Otur, dedi, otur da bir çay iç! Çayı yudumlarken:

— Sen benim vatandaşım değil misin yahu? dedi tekrar.

Sesimi çıkarmadım...

— Hiç vatandaşımın öyle gezmesine gönlüm razı olur mu benim? dedi...

Biraz daha durduktan sonra:

— Eee, söyle bakalım, dedi, karnın var mı?

Başımı salladım, dilimin ucuyla:

— Yok! dedim.

— Ne! dedi kızarak.

— Yok, dedim, boşandık.

Kaşları çatma, gözleri çakmak oldu, birden değişti adam.

— Git ulan, o aldığın ayakkabıyı geri ver de gel! dedi.

Ürkekliğim, korkaklığım, yarış ettiği için ne olduğunu anlamadan koşum, sandaletleri geri verip, kendi delik pabuclarımı ayağıma geçirdim. Ve benim Hilmi beyin karşılarına dikildim.

— Şöyle 21 yaşından büyük kızın oğlun var mı? dedi bu kez.

Başımı kaldırdım yine:

— Yok! dedim.

Bir tokat çaktı ense köküm:

— Git ulan çabuk o aldığın elbiseyi de ver gel! dedi.

Elbiseyi geri verip, tekrar partallarımı geçirdim sırtıma. Bereket elbiseci daha yeni atmışmış bizim partalları çöp tenekesine. Eskileri mi giyerken bir taraftan da titremeye başladım. Bu adam ya man-yaktı, ya da benimle alay etmek isteyen biriydi... Daha beni kapıda yakalayıp:

— Gel bakalım söyle yanına! dedi. Korkudan iyice yanına yaklaştım:

— Seçimlerde oyunu kime vereceksin? dedi.

Tekrar başımı salladım, ancak kendi duyacağım bir sesle:

— Ben oyunu kullanamam ki efendim, dedim.

— Niye ulan? diye üzerine yürüdü.

— Yüz kızartıcı suçtan, maaşım yetmeyip de para yemekten, yedi yıl içinde yattım.

— Demek öyle haa, al öyleyse!...

diyerek bir yumruk çaktı sol gözüme. Bir de tekme salladı ardıma:

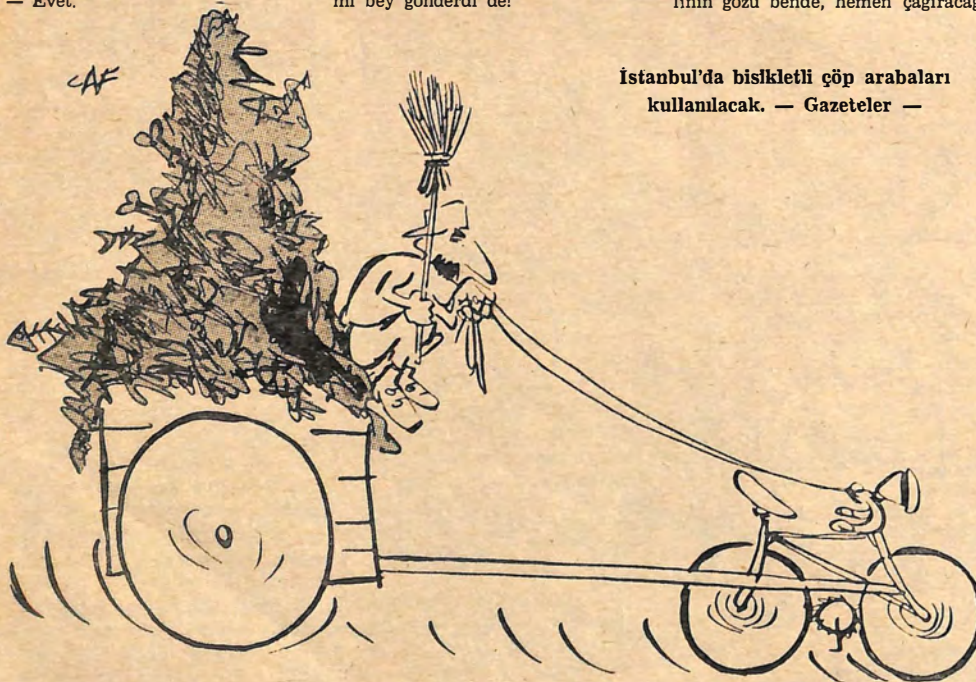
— Ulan, dedi, yediğin zıkkımı geri çıkaramam, kestirdiğin sakalı geri yerine yapıştırıramam, ama seni pisletirim ulan eşeğölusu, masadaki bir bardak ayrım tepemden aşağı döküverdi...

Üç gün sonra altın dişliyi kasabanın meydanında gördüm. Kürsüye çıkmış bağıırıyordu:

«Vatandaşlarım, herkese iş, herkese aş, herkese maaş, yeter ki oyunuzu bize verin!» diyerekten...

Çok geçti içimden, çıkar üzerindeki o unuttuğu kirli atleti, çarpşunun suratına, ama yapamadım...

İstanbul'da bisikletli çöp arabaları kullanılacak. — Gazeteler —

— DEEEH!..

Muzaffer İZGÜ

Bizi Cehalet Yıkacak

Vedat SAYGEL

ÖZEL damgalı resmi zarf müsteşarlığa geldiğinde, bütün personel Apollo-11'in başarıyla ateşlenişini kutluyordu. Memurundan amirine kadar bu konu uğruna az kafa patlatmamış, az çene çalmamışlardı... Çeşitli fikirler atılmıştı ortaya. Kimi, «Ateşleme esnasında bir kaza çıkabilir» diye iddia etmiş, nedenini de birtakım krokillle izah etmişti. Kimi ise kesinlikle, «Görecesiniz her şey yolunda gidecek» demişti. Sonunda bahse girmişlerdi aralarında. Kaybeden taraf, diğerlerine çay ismarlayacaktı. Müsteşar beyin üç numaralı yardımcısı resmi zarfı açarken:

— Haydi bakalım gelsin çaylar, dedi. Muhittin beyle arkadaşlarının yenilgilerini kutlayalım.

Bahsi kaybettiğini kabullenmekle beraber, iddiasını pekiştirmek için hâlâ çevresindekilere birtakım teknik bilgiler veriyordu Muhittin bey.

Vilâyetlerin birinden gelen kâğıda şöyle bir göz atan müsteşar beyin üç numaralı yardımcısı, zarfı iki numaralı yardımcıya uzatırken:

— Gel de yanıldığın noktayı açıklayayım, dedi Muhittin beye. Bak kardeşim... Şu, Satürn roketi değil mi?

Bütün personel, kroki üzerinde bilgi veren üç numaralı yardımcının başına üşüştü. Bakışları arkadaşının verdiği kâğıtta, kulakları arkadaşının verdiği bilgide olan iki numaralı yardımcı, üç numaralısına sordu:

— Bu ne?
— Canım, dedim ya farzet ki Satürn-V roketi...
Elindeki kâğıdı uzattı:

— Onu biliyorum canım, bunu anlamadım.

Hay Allah... Şu özel damgalı resmi zarfın ne olduğunu araştırmanın sırası mıydı yani?

Bakışlarını çizdiği roketin üzerinden ayırmadan cevap verdi:

— Bir resmi yazışma...
— Yazışma olduğunu anlamadım ya, kim gönderiyor, ne istiyor?
— Bakayım...

Baktı, bir süre içinden okudu.

— Anladım arap olayım! Sarı çizmeli Memet ağa... Ne gönderen belli, ne gönderilen... «Bakanlığımız tarafından ithal edileceği bildirilen ve seçimlerden önce teslimi vaadedilen sulama araç ve gereçleri hakkında vilâyetimize bilgi verilmesini...» diye başlayan bir yığın lâf! Bizi bu cehalet yıkacak azızım! Adam koskoca bir vilâyetin başına vali oluyor, fakat neyi kimden, nasıl isteyeceğini bilmiyor.

Kâğıdı yeniden iki numaralı yardımcıya uzatıp, döndü arkadaşlarına:

— Bu roket ateşlenmeden önce çeşitli denemelerden geçti mi? Geçti. Astronotlar eğitildi mi? Eğitildi.

Muhittin bey atıldı:

— Bir teknik hatâ olamaz mı ya ni?

— Olamaz! diye arkadaşının imdadına koşan iki numaralı yardımcı, roketin yapımında kullanılan maddenin özellikleri hakkında uzun bir konferans çekti.

Çaylar geldiğinde, bir teknik tartışmadır gidiyordu. Ve herkes Ay yolculuğunun safhaları, roketin sağlamlığı hakkında pek çok şey biliyordu.

— Bu kâğıdı ne yapacağız?

— Bilmiyorum, dedi üç numaralı yardımcı. Konu sulamayla ilgili olduğuna göre, ne desem bilmem ki...

Elindeki özel damgalı resmi zarfı, müsteşar beyin odasına daldı iki numaralı yardımcı. Yanındaki ziya-reççiye, Satürn-V'n görevli astronotunun ana kabinden, Ay örmceğine nasıl geçeceğini, sanki kendi geçiyormuş gibi eğilip, bükülerek, masada sürtünerek tarif ediyordu müsteşar bey.

Bir süre bekleyen yardımcı, müsteşar bey örmceğe geçince elindeki kâğıdı uzattı:

— Nedir bu?

— Valla biz de anlayamadık efendim, diye ellerini oğuşturdu yardımcı. Bir su meselesi var ama...

Yazıyı okudukça kaşları çatıldı müsteşar beyin:

— Bizi bu cehalet yıkacak azızım, diye dert yandı ziya-reççisine. Yahu Devlet Bakanlığı Müsteşarlığından su istenir mi?

Yardımcı yine ellerini oğuşturdu:

— Haklısınız beyefendi...

— Havale et gitsin!

— Emredersiniz efendim. Nereye havale edeyim?

— Aman canım, benim işim başımdan akmış der gibi bir işaret yaptı müsteşar bey:

— Bilmiyorum. Bir yerlere et işte!

Sonra ziya-reççisine döndü:

— Örmceğe geçince, yolculuğun en tehlikeli kısmı başlayacak. Böceğin duvarındaki kaportadan önce bacakları dışarı çıkacak...

Havale edilen özel damgalı resmi zarf geldiğinde, Tarım Bakanlığı memurları, müdürlerinin birinden, Satürn-V'i bekleyen tehlikeler hakkında bilgi alıyorlardı. Uzun araştırmaları konusunda bilmediği yoktu müdürün. Ortaya rakamlar koyuyordu, konuşurken teknik terimler kullanıyordu. Tam, örmceğin Ay'a konduğu sırada eline tutuşturulan resmi zarfı görünce şaşırdı:

— Bu ne?

— Bilmiyorum, dedi zarfı uzatan memur. Mevlet Bakanlığı su mu istiyor, su borusu mu, anlayamadım.

Müdür yazının başına, sonuna bir göz atıp:

— Eoğlu Ay'a gidiyor, bızimkiler nentüz hangi Bakanlığın hangi işlere baktığını bilmiyor, diye söylendi. Şimdi şu evrakı postalayani tutacak.

— Bu ne?

— Bilmiyorum, dedi zarfı uzatan memur. Mevlet Bakanlığı su mu istiyor, su borusu mu, anlayamadım.

Müdür yazının başına, sonuna bir göz atıp:

— Eoğlu Ay'a gidiyor, bızimkiler nentüz hangi Bakanlığın hangi işlere baktığını bilmiyor, diye söylendi. Şimdi şu evrakı postalayani tutacak.

sın kulağından, «Tarım Bakanlığında su bulunduğunu sana kim söyledi arkadaş?» diye basacaksın so-payı kaşıymış gözüymüş bakmadan!

Zarfı, getiren memura uzatıp döndü arkadaşlarına:

— Örmcek Ay'a kondu mu kondu...

Zarfı alan memur sordu:

— Ne yapmamı emredersiniz?

— Su işleriyle kim ilgileniyor bilmem ki...

Kâğıda bir göz daha attı:

— İthal falan dediğine göre, ithal edilip edilmediği bile şüpheli henüz. Acaba Ticaret Bakanlığını mı ilgilendirir, Maliye Bakanlığını mı?

Canım havale ediver bir yere işte!

Uzaklaşan memurun arkasından başını salladı müdür:

— Neyi nereden isteyeceğini bil-meyen makamlar varken, bir adım ilerleyemeyiz. Önce cehalet denen canavarın başını ezmeliyiz! Nerede kalmıştık? Haa... Ay'a ilk adımı atış çok önemli işte...

Ay'ın biyolojik durumu hakkında yardımcılarıyla konuşan Ticaret Bakanlığı döviz ve ithalat kısmı müdürlerinden biri, burnuna uzatılan özel damgalı resmi yazıda, «İthal» ve «Su» kelimelerini görünce:

— Hoppalaaa! diye yerinden sıçradı. Bir de su ithal kıktı başımı-za! Kim için çıkarılacakmış bu tah-sis?

— Bilmiyorum, dedi yüksek dereceli memurlardan biri. Ben pek anlayamadım.

Müdürden önceki konuşmada, ro-kette kullanılan yakıtın özelliklerini belirten kısım şefi, yazıyı sindire sindire okuduktan sonra:

— Cehalet azızım, cehalet, dedi. Bu cehalet mahvedecek işte bizi! Vilâ-yete kimbilir hangi Bakan sulama araç ve gereçleri vereceğini vaadet-miş, vali bey tutmuş, Ticaret Bakan-lığından su borusu istemiş! Bir vali boruyu nereden isteyeceğini, isteğini hangi Bakanlığa göndereceğini bil-mezse, diğerlerinden ne beklenir?

— Biz de havale edelim, dedi mü-dür.

— Elbette, dedi şef. Elin aptalı bız mıyız? Öncekilerin yaptıkları gibi bız de gönderebiliriz.

Müdür kalemi eline aldı:

— Nereye göndereyim?

— Bilmem ki... Bu konuyla hançri makam ilgileniyor acaba?

— Valla ben de bilmiyorum.

Aksilik işte... Satürn-V'n yolculu-ğuyula ilgili konuları bütün ayrıntı-larıyla hepsi biliyordu da, evrakın nereye gitmesi gerektiğini hiç kimse bilmiyordu.

Müdür kalemi eline aldı:

— Hey cehalet hey... Ticaret Ba-kanlığından su borusu ha?... Nere-ye havale etsek acaba?

— Bilmem ki... Nereyi munasip görürseniz oraya havale edin gitsin! Madem bir ithalat söz konusu...

— Önce döviz tahsisı gerekir de-ğil mi?

— Döviz Maliyeyi ilgilendirdiğine göre...

Müdür, zarfın üstüne «Maliye Ba-kanlığına» kaydını koyup, odacının eline tutuşturdu.

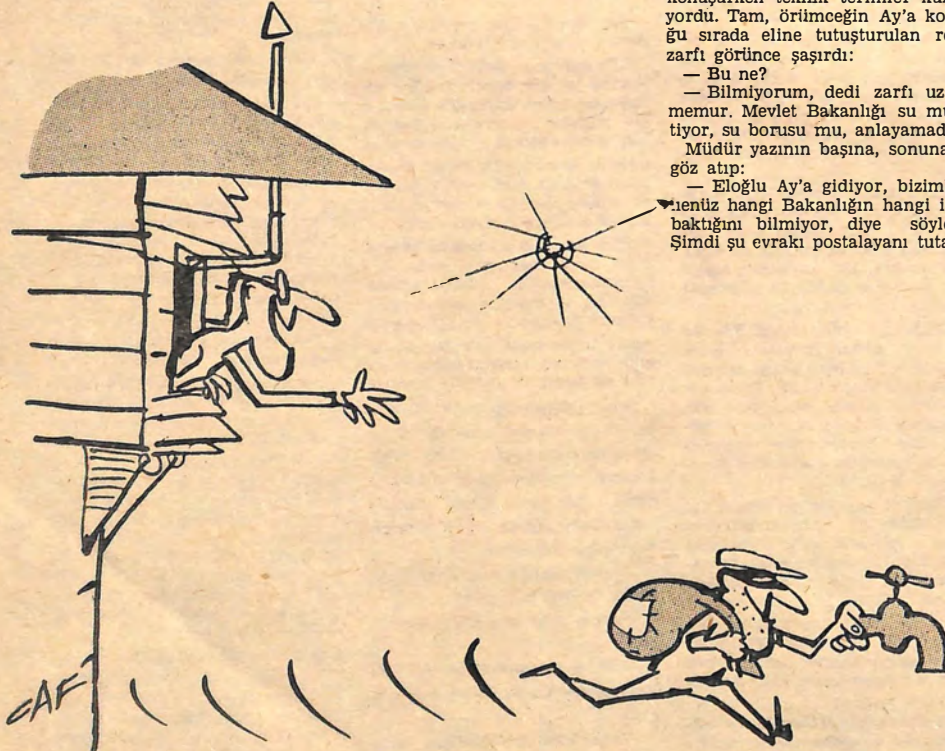
Sonra bacak bacak üstüne atıp:

— Eğer Ay'da nebat varsa, hayat da vardır demektir ki, bu takdirde...

Satürn-V Ay'a doğru giderken, bi-zimkiler sohbe devam ederken, ö-zel damgalı resmi zarf da Maliye Ba-kanlığının merdivenlerini çıkıyordu.

Vedat SAYGEL

Musluk hırsızları türedi. — Gazeteler —

— Hay Allah razı olsun, bizi su derdinden kurtardın!..

— Türkiye'nin gücüne güç katacağız..

— Ortanın solu..

— Kahrolsun kapitalist..
Emperyalist!..

— Ben.. Ben.. Ben..

Ağustos ve lodos

İşte geldi Ağustos.. Pek sıkıcı bu lodos..
Güneş tepeme vurdu, kızgın bir koç gibi, tos!..
Gözümüzde tütüyor karlı, rüzgârlı Toros..
Hava o kadar sıcak..
Tutuşuyor dört bucak!..

Gökler lâv savuruyor.. Dudağımız kuruyor..
Bir yudum su aradım.. Sürahi boş duruyor..
İnsan —musluk akmazken— öfkeden kuduruyor!..
Dedim: Ferahlatacak
Beni denizdir ancak!..

Aldım mayoyu ele.. Yola çıktım acele..
Ben kendimi dar attım bir kumsala rasgele:
Burası bir plâjdi.. Göz attım bir güzele..
Havva Ana olacak:
Meydanda baldır, bacak!..

Bacakları mı yalnız; çırpıplaktı bu kız..
Ayuç kadar bikini.. Kimse açmıyor ağız..
Utang, kara borsada!.. Kuma yattı pervasız..
Der gibi: «Açtım kucak,
«Kim bana sarılacak?..»

Ötede —erkek, kadın— uzanarak güneşe,
Yanmıştı, palamutlar konmuş gibi ateşe:
İri gözlükler takmış.. Dönmüşler bir Habeş'e!..
Tanımlıyor.. İşe bak,
Hepsini yakmış sıcak!..

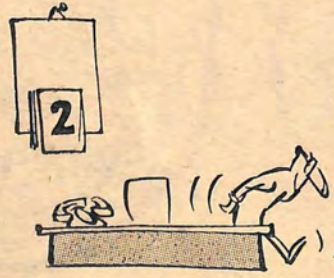
Gördüm, kara gözlüklü, yaşlıca bir kadını:
O da kumda, plâjın çıkarıyor tadını..
Kimdir, tanımlıyorum.. Bilmiyorum adını..
Bir cadaloğ olacak:
Saçları salkım saçak!..

Bir arkadaşla dedim: «— İğrensek vardır yeri,
«Karafatmaya döndü kadınlar çoktan beri!..
Dinleyip yetiştirmiş cadiya bu haberi
Meğer bir bastıbacak,
Bir ispiyon yumurcak!..

Karı gelip dikildi: «— Herif; çok dil uzatma..
«Karafatma değildir.. Adım Fatma'dır, Fatma!..
Felâket.. Kaynanamış!.. Gel de sırt üstü yatma..
Baktım: O, saldıracak..
Ben, kaçtım bucak bucak!..

Necdet Rüştü EFE

Astronotlar geri saydı. — Gazeteler —

Bizde geri sayma!..

Düğün...Düğüm!..

ERHAN TIĞLI

BÜTÜN ışıkları söndürüyorlar, mumlarla karşılıyorlar gelinle damadı. Böyle daha romantik oluyor. Gelinle damat mum ışığında dans ediyorlar... Bu mum özentisi yaş günlerinde de boy gösteriyor. Bir doğum günü pastası yapıyor, üstüne de doğum günü kutlananın yaşı kadar mumlar dikiliyor —Tabii doğum günü kutlanan kadınsa mum sayısı daha az oluyor yaşındandır!— ve üfletiyor mumlar... Bu işin alafrağası. Bir de alaturkası var, bir hacetinin olması için evliyalara mum adıyor, türbelerini mumla donatıyor. Neden doğrudan doğruya Tanrıya yalvarmıyor-sun da bu dolambaçlı yola sapıyor-sun, o ayrı bir konu...

Neyse biz düğünümüze dönelim. Nerede kalmıştık? Haa, gelinle damat dans ediyorlardı. Etsinler bakalım. Biz de şöyle bir çevremize göz gezdirelim. Oo, kimler var, kimler!... Takip takıştıranlar, sürüp sürüştenler, ona buna verip verishtenler... Çoluk çocuk, akraba, anne, baba, dayı, yenge... cimbür cemaat gelenler, fırsattan istifade —Düğün sahilinin kesesini düşünmeden— abur cubur, tıka basa yiye içenler... Derken elektrikli yanıyor, gelinle damat oturuyorlar. Tenekeler de çal-maya devam ediyor. Söylediği alafraanga melodinin anlamının a'sından habersiz bir genç, romantik, duygulu tavırlar takınarak bir şeyler söylüyor, filmlerde gördüğü, başka şarkıcılardan öğrendiği pozlarla eğilip bükülüyor. Akordeon çalan şışman, obur, yusuvarlak bir şey. Gözü dağıtılan pastalardan. Bir ara verseler, şu ağzının sulanmasını bir giderse, iyice bir tıkinsa... Gitar çalan yan gözle kızları, süzüyor, bu duruşu, çalışıyla aynı «Elvis Presley» canını! Kızlar da kendisine kesiliyor ha!... Şimdi hangisini dansa kaldırmak istese hemen koşarlar. Ama ödevi çalmak, onları eğlendirmek, onlar daha doğru dürüst dans bil-meyen beceriksiz delikanlılarla ya da kız kıza dans ederlerken işte böyle kedinin fareye baktığı gibi bak-mak durmak. Hele şuna bak, şu popyon kravatlıya. Dans öyle mi e-dilir be!... Tutacaksın kıızı daha sa-mimi belinden, bir yandan da foto-romanlardan, filmlerden duya duya ezberlediğin afili, romantik cümleler fısıldayacaksın kulağına. Uçura-cak, kuş gibi döndürecek-sin kıızı. Bir yandan da «Cüneyt Arkın» gibi bakacaksın gözlerine. Hele bir ar-tist olsun da gör-sünler abilerini. Dur bakalım. Alev filme çakı gibi

bir fotoğrafını, ve onbeş lira kayıt parası postalandı, geçenlerde gazete-de çıkan bir ilân üzerine. Haber bekliyor şimdi. Bugün, yarın der-ken... Heyt beel!...

Davul çalan ise yerinde duramı-yor. İkinci plânda kalmamak için arada bir sololara giriyor, solistin şarkısına katılıyor. Zaten gözü so-listiklikte. Şu züppenin sesi pek mi ahım şahım sanki, kendisi ondan bin kat daha güzel söyler be! Şu yapmacık tavırlara, pozlara bakal! Daha fazla dayanamaz bu haksızlı-ğa canım. Olmazsa ayrılır, kendi ba-sına bir orkestra kurar. Hem şarkı söyler hem davul çalar. Repertuar mı? Pöflü iki «Ye! Ye!» bir «Yeşse!» dedin mi tamam. Zaten dans eden-lerin çoğu dostlar alışverişte görsün, benim de ne kadar modern oldu-ğum anlaşılar diye, ya da birbirle-rine daha sıkı sarılabilmek için çı-kiyorlar piste.

Bir köşede, yüzünden dans etme-yi can attığı besbelli olan bir kız ayağıyla tempo tutuyor. Beri yanda babası ise dans edenlere kızgın bakıyor... Karısının, «Çok yakın dostumuz, gitmesek ayıp olur» diye ısrarı sonucu hatunı kıramadığı i-çin geldi bu düğüne. Yoksa ne işi var böyle yerlerde, tövbe! Bir suç işlemiş gibi tedirgin, çivi üstünde sanki, tüyleri diken diken, «Şu re-zalet bak yah!» diye homurdanıyor. Ama arada sırada kaçamak, kadınlara kızlara bakmayı da ihmal etmi-yor.

Kızına belki hayırlı bir kısmet çı-kar umudu içinde olan ana hanıma gelince, kızına bakan her erkeği sü-züyor, tartıp biçiyor, ölçüyor, mes-leğini, parasını pulunu, soyunu so-punu keşfetmeye çalışıyor, gözü tu-tanlara, tanıdıklarına gülmüştür.

Ötede, ailesiyle gelmiş bir kız, mahzun mahzun dans edenlere baki-yor. Yanındaki babası pek ihtiyar, kardeşi küçük, hiç biri dans bil-mez üstelik. Soldaki masada konu-ştuğu okul arkadaşı yakışıklı Cemal var, ama onunla dans etmesinde de babası izin vermez. Ah bu geri kafa-lılık, ah!... Hırsla oturuyor da oturu-yor, kendini dans edenlerin yerine koyup avunmaya çalışıyor.

Beri yanda evliliklerinin ilk baha-rında bir karı koca balerinler gibi sıçraya sıçraya dans ediyorlar, yu-valarında acı, soğuk rüzgârların hiç biri esmemiş daha... Yanlarında ise evliliklerinin sonbaharında bir ka-rı koca. Adam ikide bir karısının ayağına basıyor, —Bu herif şu dan-sı bir türlü öğrenemedi gitti, nasıl

olmuş da evlenmişim böyle becerik-sizin biriyle— kadın çok kızıyor a-ma ses çıkaramıyor buna. Çevresine hiçbir şey belli etmemek için gültü-cükler dağıtıyor... Oysa evde başının etini yiyecek kocasının... Sağda iki kız birlikte dans ediyorlar... Bu dansın kuralı: Dans eden çiftler ayrı-cinsten olacak. Birinizi dansa kal-dırmak istese gencin biri, yabancı diye kalkmak istemezsiniz, içinizden dans etmek için büyük bir arzu du-yduğunuz halde, ayıp gelir onunla dansa kalkmak. Öyleyse oturun otur-duğunuz yerde. Böylesi de ayıp de-ğil mi?

Gelinle damat boyuna gülmüşüyor-lar, zorunlu olarak. Yoksa dediko-dunun bini bir para. Bütün gözler sende çünkü. Ne yapsan bir kulp bulurlar. Bir hareketine bin anlam verilir. Gelinle fazla mı konuşup gü-lüştün, «Ayol bunlar daha düğün ol-madan evlenmişler galiba. Neredey-se birbirlerinin içlerine düşecekler, çoktan vermişler mercimeği fırına, dokuz aydan önce çocukları olursa hiç şaşmam.» Az konuşur, biraz cid-d durursun, «Ayol bunlar sütdök-müş kedi gibi niye somurtup duru-yorlar böyle. Cenaze töreninde miyiz, yoksa düğünde mi, şaşır-dım kaldım. Bu evliliğin hayrı yok, bak-sanıza pek konuşmuyorlar birbirle-riyle. İstemeden mi oluyor yoksa bu iş, yoksa bir zorlama mı var işin içinde?...» derler, bin lâfın belini bükeler...

Solda bir karı koca konuşuyorlar, gelin kulak verelim:

— Gelinin elbisesi kırk günde di-klmiş, otuz işçi uğraşmış üzerinde. Kuyruklu yıldız gibi pırl pırl uzan-an eteğe bin inci işlenmiş. Elli bin liraya mal olmuş yalnız gelinlik, yaa... Gazetede okudum. O düğünde oluveren masraf yine ayrı. İkiyüz şi-se viski içilmiş, sekiz şişe diğer iç-kilerden, sekiz kilo da havyar yen-miş. Gelinin başından saçılan gül-müş, altın paralar, orkestra, salon ücreti!...

— Yeter hanım, yeter. Zenginlin malı züğürdün çenesini yorar. Evli-lık değil delilik bu...

— Ne deliliği, şan şeref. Bir kere olur düğün dediğin, oldu muydu böyle şahane olmalı.

— Sanki masrafa fazla gidersen daha başka mı oluyor şey. Hepsi aynı kapıya çıkmıyor mu?

— Aman sus, sende ne arar zevk sefa. Böyle düşündüğünden bizim düğünümüzde ne cimrilikler yap-mıştın unuttun mu? Bütün heves-lerim kursağında kaldı.

— Aman hanım sus, bir duyan ol-lur. Şimdi sırası mı?

Kalkıp şu gösteriş meraklısı ka-dının kulağına eğilip: «Sen ne diyor-sun bayan, benim Anadoludam kız babasına istediği başlık parasını ve-remediği için sevdiği kıza kavuşa-mayanlar, kahredip ya da başlık pa-rası kazanmaya gurbete çıkıp da bir daha geri dönemeyenler, varını yo-ğunu düğünde harcayıp aç sucuz ka-lan, borç harç altında inleyenler, kız kaçırıp hapse düşenler ya da a'klını kaçırıp timarhanelik olanlar var» de-mek isterdim. Ama «Bana ne» diye-ceğinden korkuyorum...

«Efendim, şimdi bir dans yarış-ması yapacağız. Herkese bir balon takılacak. Balonu patlamadan kim en sona kalırsa o gecenin birincisi ilân edilecek ve kendilerine hediye verilecek» diye kurtıyor mikrofon-da bir genç kız.

«Kim bu böyle artist gibi» diye soruyor biri arkadaşan.

«Gelinin yakın arkadaşımı» di-yorlar. Derken dansa kalkıyor kız, bir erkekle.

«Kim bu yanındaki?» diye soru-yorlar; yine arkadaşan, «Nişanlısı-yım» diye bir cevap geliyor. «Yaa, neclymiş acaba?», «Mühendismiş», «Hımm, bak sen. Turnayı gözünden vurmüş...»

Delikanlıya bakıyorum. Pek mah-cup bir şey. Kendisi kıza idare ede-ceğine kız kendisini idare ediyor. Şöyle bir süzüyorum. Derslerle ha-sır neşir olmaktan dans, flört tek-niğiyle hiç uğraşmamış belli... A oğlum, şimdi orta okulda okuyan-bile biliyor bu işleri... Kız konu-şuyor, o uslu uslu dinliyor. Arada sırada da çevresine göz gezdirip suç-lu suçlu gülmüşüyor. Acıyorum za-valıya. Bunca kazancı, didinmesi sosyete özentisi karısının süksesine, gösterişine yetmeyecek ve hep böyle karısının elinde bir oyuncak gibi kişiliksiz bir şekilde yuvarlanıp du-racak. Ve işin tuhafı, bu kuklalığı yaşamak sanacak. Kız kendi kendi-ne çalınan parçayı tekrar ederek, fi-gürler yapıyor, delikanlıyı oradan o-raya sürükliyor, diğeri ise çaresiz yarı şaşkın yarı maymun onu izli-yor.

«Şu kim?» diye soruyor, evde kal-mış bir kız komşusuna. «Hangisi? Ha, o mu?... Gelinin erkek kardeşi» diye cevap veriyor komşusu. Göste-rilen afili delikanlıya bakıyorum. Genç fırsattan istifade, kızları dan-sa kaldırıp hepsine de iltifatlı cüm-leler fısıldıyor. Ee, işte ablası gel-in oluyor. Yakında sıra kendisine gelecek demektir. Çoktan hazırladı zaten kendisini bu düğün demek iş-lelerine. Okumadığı cinsiyet, seksolo-ji kitabı kalmadı. Gerçi kala geçe daha ilseyi bitiremedi ama olsun. Babası zengin nasıl olsa. Hem bu yıl lisenin A. takımına terfi etti, a-matör kulüplerden birisinden de transfer teklifi aldı. Yani geleceği parlak. Ders inekleyen arkadaşları-nın oflaya pufloya beş yılda zar zor kazandıklarını yüklü bir transfer bombası patlattı mıydı bir yılda a-lır.

Orkestra, Afrika vahşilerinin çığ-ıklarına bürünerek deli dolu bir melodi çalmaya başlıyor. Arkadan yaşlı bir kadın, «Aa, üstüme iyilik sağlık, ayol bu da dans mı?» diye feryat ediyor. Sağdan soldan gülü-yorlar. Kadın kendi gelin oluşunu hatırlamaya çalışıyor. Neydi o gün-ler... Al bir atın üstüne bindirmiş-lerdi kendisini. Davullar zurnalar ça-lıp duruyordu habire. Silâh sesleri, sarhoş nâraları... İkiide bir atın ön-ünü kesip bahşis istemeler, düğün alayını durdurup oynamalar... O günler bir daha geri gelir mi? O şe-refli düğüne bak bir de bu curcuna-ya. Bu dünyada yaşanılmaz artık canım, kıyamet daha nasıl kopacak, şuraya baksana. Göz ucuya yaniba-şındaki kocasına bakıyor. Efendisi

Kadınlar da Ay'a gidecek. — Gazeteler —

Bir dudağı yerde...

Bir dudağı gökte!

ayna

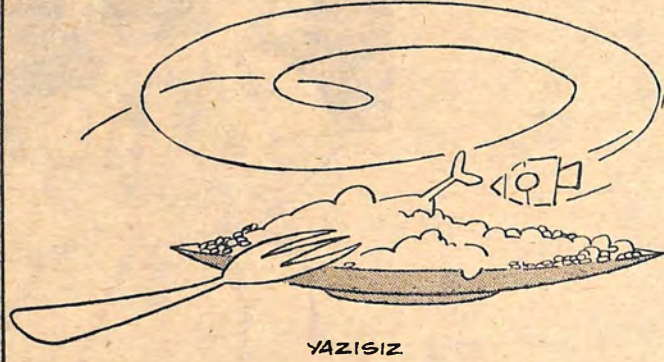
Semih Balcıoğlu

- Kulüpler mevsimi açtı -

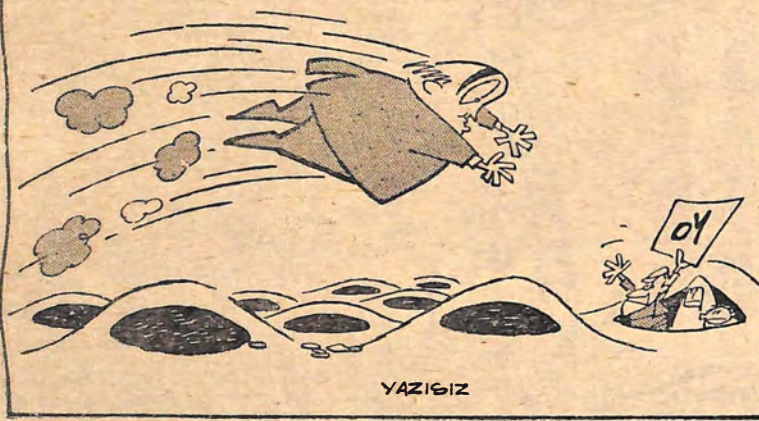
YAZISIZ

- Bazı yemeklere Uzak İsmi veriliyor -

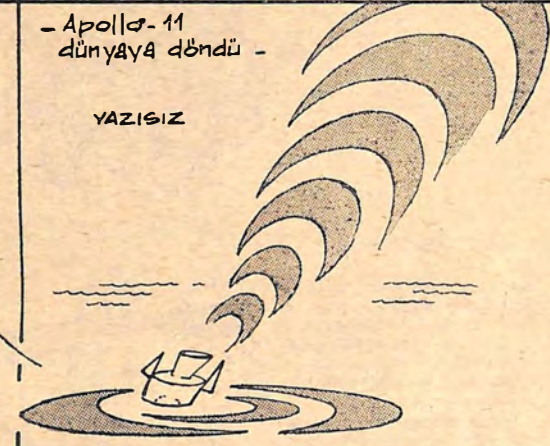
YAZISIZ

- Demirel: "Biz boş yere dolaşmıyoruz.." dedi..

YAZISIZ

- Apollo-11 dünyaya döndü -

YAZISIZ

de dalmış bu hayhuya. Ağzı bir karış açık bakakalmış... Allah! Allah! Bu delikanlılar delirdi mi yahu?... Twist mi şeyk mi ne diyorlardı bunun adına? Bir zamanlar çarliston çıkmıştı, buna nazaran iyiydi o azıcık da olsa. Ama bu nasıl dans a canım. Vah, vah! Hadi vals, tango neyse. Ama bu ne?

«Çin çin çin lubabba luba luba»
Tövbe estağfurullah, aman, insanın yüzüne söver, küfreder gibi, neymiş:

«Çin çin çin lubabba luba luba»
Yok devenin nallısı!... Ben bu nağme ile kolumu bile kıpırdatmam be! Şunlara bak, hiç mi yorulmazlar bunlar? Hay sizin gençliğinize. N'olacak brader zamane. Ne yapayım, ben bu gâvur havalardan bir şey anlayamıyorum işte, günah mı yanı?... Hay canına yandığının, çalsınlar bir zeybek havası da gör-sünler oyun nasıl olurmuş. Ya kasa-p havası, konyalı! Neysee, karışma elin işine, otur oturduğun yerde, seni kim dinler yahu...

Vakit epeyce geçiyor, yavaş yavaş kalkanlar, gelinle damadı tebrik edip gidenler oluyor. Eve dönme hazırlığı içinde herkes. Gelinle damat son danslarını yapıyorlar. Daha sonra... Önce cicim ayları başlayacak, balayı, gül ayı derken diken aylar gelecek... Şimdi her şeyden habersiz dönüyorlar. Dünya dönüyor, başım dönüyor, insanlar dönüyorlar. Dönüyorum, dönüyorsun, dönüyor... Dön baba dönelim, hacılara gidelim. E- vet, artık gideyim. Düşün neredeyse bitecek. Ama içimde bir düğüm var, düğüm kördüğüm olmuş, bir türlü gözölmüyor, dünya böyle dönmekte, insanlar bu döneklilikte devam e- jerse gözölmeyecek de...

Erhan TIĞLI

SIIRT

Herhalde seçimden önce şöyle bir yoklanan bir yer Siirt. Çok müşterisi olan doktorun, uğrayıp nabız yokladığı gibi!

Bir ova ve bir yamaç...
Yamacın üzerindeki tribün, tribün şehir, eski şehir...

Ovadaki, pembeli, açık yeşilli, açık turunculu, kükük kısım, yeni şehir...

Siirt, kalkınma türkülerinin dışında kalmış... Galiba Siirt'ten politikacılar sadece «Ahhhh, aaaah!...» diye kalkınma türkülerini söyleyip geçmişler...

Sokakta gördüğüm insanlar, ihmale ve gadre uğramaya yat-kın: Tatlı bakışlı, uysal, yanık tenli, şirin ve son derece «yardımcı»...

Siirt... Coğrafyada yerini gözünü nüzün önüne getirdiniz mi?... Tepesinde Muş, bir ucunda Hakkâri, bir tarafında Van, bir yönünde de Diyarbakır...

Çok sıcak Siirt... Kolaylıkla derece altmış buluyor...

Sıcağa göre evler.

Taştan ve «caz» denen bir maddeden, beyaz bir madde, donma gücü süratli.

Beyazdır bu «cazz».

Eski şehirden bahsediyorum...

Yenisı 60'tan sonra kurulmuş, özelliği yok... Kubbeli, avlulu, serin evler... Kubbe dışında, üstleri düz ve bir metre duvarlılık... Halk burada yatıyor, «Taht»ları burada kuruyor (yataklar). Fakir halk «tahtsız». Dama seriliyor serinlemek için...

Gündüz ne kadar sıcak oluyor- sa, gece o kadar serin. Bir karakteristikleri daha var evlerin, yukarıya doğru daralıyor. Zelze-

anKara MEKTUBU

Nimet Arzik

leye karşıymış daralma.

Hep yine bir türkü aklımda. Sevmediğim bir türkü:

«Daracık, daracık sokaklar»

«Kızlar misket yuvarlar.»

Eski şehrin sokakları cidden daracık ve eğri büğrü... Ve kemerli çoğu... Bi tek ana caddesi var. Beygo adında bir vali gelmiş... «Yer yarılsın» demiş ve yarılmış yeri... Belki hizmet bakımından övülecek bir şey ama, bozmuş görünüm bakımından eski şehri. Tıpkı yine gayretli bir valinin yol açarak Pamukkale'nin canına okuduğu gibi...

VE POLİTİKA:

Şehir içinde CHP hâkim. Belediye Başkanı bile CHP'li. Neden aydın geçinenler, CHP'ye devrillirler, onu da anlamadım ömrümde.

Şehir dışında AP kuvvetli...

YTP yeniden açılmış...

Milletvekilli kontenjanları 4...

Demelerine bakılırsa, AP ikisini çıkaracak, CHP birini, Güven de birini...

Bir de senatörlük hakları var. O hak, «Kavak» adında bir senatörün, AP'li... Kendi partisi de ona pek sarılmamış. O da kimseye pek sıkı sarılmamış... Kavak!..

YEMEKLER

Bol yağlı... Arap etkisinde yemekler. Billyyorsunuz Selçuklardan önce gelmiş buralara Araplar.

Bol bulgurlu...

Bol tatlı... Bol tuzlu.

Bunca sıcakta insan köpüklerle geğirir gibi geliyor, ama, nedense sıcak bölgelerde hep yemekler fazla tuzlu, fazla biberli, fazla baharlı ve fazla yağlı...

CIGOR BAYRAMI:

Bahsettiller. Görmedim. Cigor... «Çık da görün» bozulmuş... Paskalya yortusuna inat bir bayram.

Çocuklar sokaklarda para toplarlarmış. Çalı çırpı yakarlarmış meydanlarda... Meşalelerle damlara çıkar, meşaleleri savururlarmış... Ve paskalya öncesinin yağsız yemeklerine inat, Siirtli bacılar, çalarlarmış yağlı yemeklerine, çalarlarmış yağlı...

DUYGUM:

Şu... İstemesini bilmeyen bir topluluk, verirken alır... Vermezsen... Tatlı tatlı, isyansız, hava alır, yağız yüzlerindeki, tatlı kara gözlerinde şimşekler çıkmadan!

Örneğin, ilk çimento fabrikası vaadi Siirt'te yapılmış...

Ham maddesi varmış Siirt'in.

Suyu da varmış.

İşçisi de varmış!...

Batman'daki petrol şirketi de destekliyormuş...

Ama yine başka yerlere kaydırmışlar fabrikaları... Tatlı tatlı hava almış Siirt...

Yolları bile yeni yeni Siirt'in, kurak yamaçlar arasından (Diyarbakır yönünden) geçen yollar!...

O kadar uysal olmayın Siirtliler, sesinizi duyurun!... Akbaba duydu ya!...

Nimet ARZIK

YEDİ

PAZARTESİ

Sayıların sırrı

Apollo-11 yolculuğa hazır!
Geriye doğru sayma başladı...
Apollo havalandı...
İnsanoğlu Ay'a vardı!
Şimdi bütün dünya bu başarıyı kutluyor Herkes her yerde bu olayı konuşuyor.

Doğrusunu isterseniz, insanlığın bayram yaptığı şu günlerde bizi düşündüren ne Apollo'nun yolculuğu, ne de astronotların sağ salim Ay'a varışları... Kafamıza takılan tek şey, Amerikalıların neden ileriye doğru değil de, rakamları hep tersine tersine sayışları...

«Canım, dikkat komutu verildikten sonra sayma, her ülkede vardır» diyeceksiniz belki.

Bizde de vardır. Yürüyüşe başlarken olsun, yarışa hazırlanırken olsun önce bir «Dikkat!» çekeriz, ardından «Bir... İkiii... Üüüç!» diye saymaya geçeriz.

Diyeceğimize şu ki, Amerikalılar da sayıyor, biz de sayıyoruz. Fakat onlar geriye doğru saydıkça ileri gidiyor, biz ileri doğru saydıkça geri kalıyoruz!

SALI

Ne desek bilmem ki...

Yurdumuzu ziyaret eden yabancılar arasında, sistemli bir şekilde bizi kötüleme yarışa başladı son yıllarda. Ülkemizi kartpostalda gören, ya da birkaç günlüğüne içimize giren hemen kâğıt kaleme sarılıyor, aklına geleni sıralıyor.

Oysa, «Türist döviz getirir» sloganıyla neler yapmıyoruz, ne kılıfletlere katlanmıyoruz onlar için. Fakat nendense yaranamıyoruz.

Bunun en son örneğini, «Zehir Hatı» isimli çizgi romanın ünlü ressamı Schmidt verdi. Ülkesine döner dönmez ayağının tozuyla İstanbul anılarını yarı yazılı, yarı resimli bir roman yapıp, Almanya'nın en çok satan dergilerinin birinde hemen yayınlattırmış.

Böyle yapacağını bileydik, geleneksel konukluğumuzu gösterir miydik? Az çırpınmamıştık memnun olsun diye. Ayağından pantolonunu mu çılmadık, İstanbul'un her tarafını görmesi için karakol karakol mu dolaştırmadık, kafasını dinlemek istediğini düşünerek şehrin ortasında yapayalnız mı bırakmadık! Yine de yaranamadık!

«Bu şehirde bir belediyenin bulunacağını hiç düşünmemiştim ama, reisın sarayını görünce şaşırdım.» diyor yazısında.

Hiç şaşırma birader... Belediye olmasa, şehri kim allak bullak eder? Ve devam ediyor yazısına:

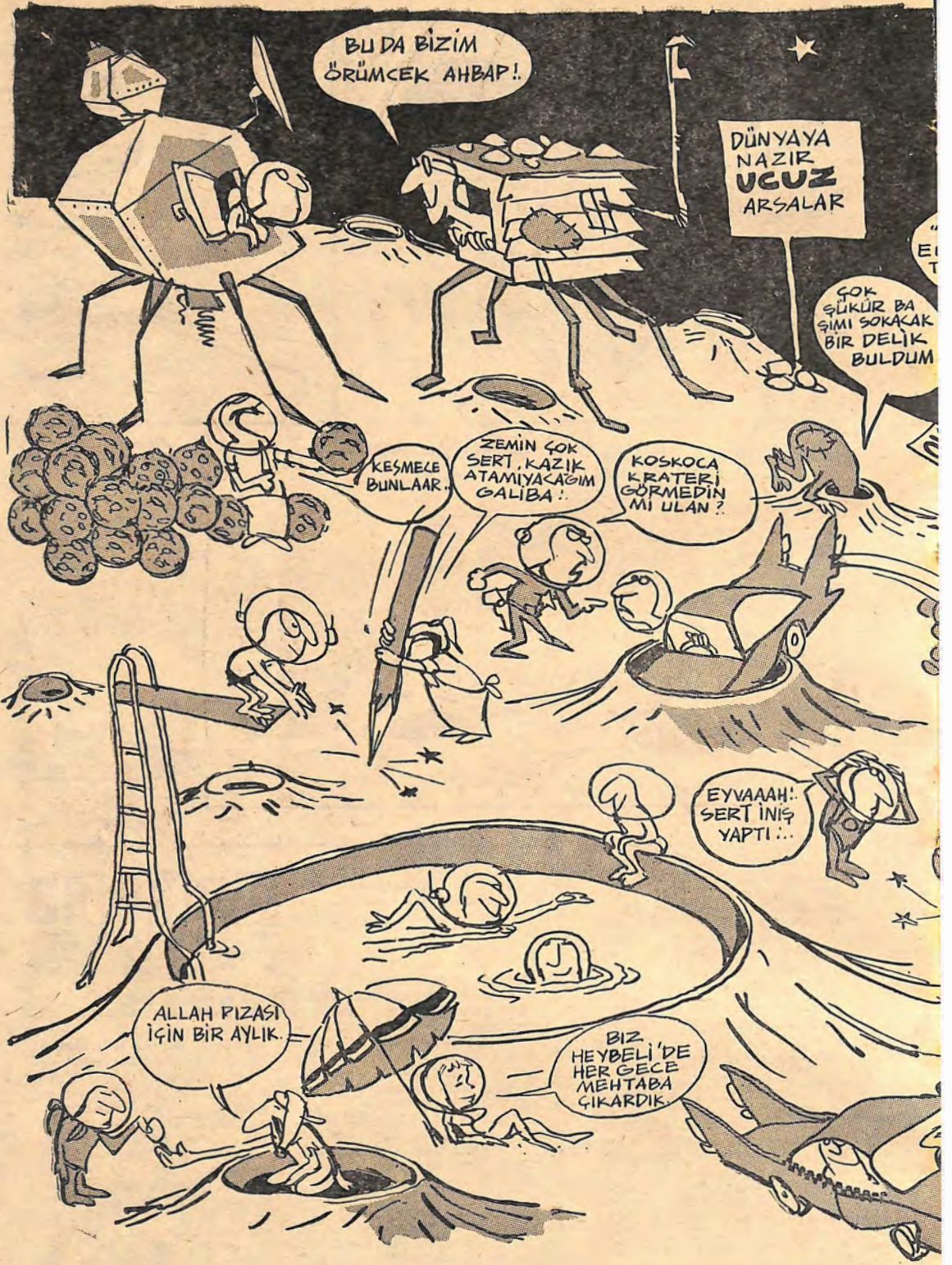
«İstanbul'da hemen hemen iki kişiden biri seyyar satıcılık yapıyor.» Merak ettiğiniz noktaları da biz söyleyelim: İkinci kişi ise, karnını doyurmak için kapağı Almanya'ya atıyor

«Şehri maalesef çok pis buldum. Sokaklarında seyyar poligonlar bile vardır. Buralarda atış talmimleri yapılır ve gelip geçen yayaların emniyeti Allaha kahr!»

İşte konunun bu yönü yanıltıyor sizi... Belediyenin varlığından şüphe etmeniz de bundan... Görevine bağlı insanlarızdır biz. Tanrının işine hiç bir zaman karışmaz belediyemiz.

Bizleri koruyan, yatan, doyan Tanrıdır. Belediye esnaftan işgalie ile eğlence yerlerinden vergi alır.

Eğer sizin oralarda durum böyle değilse elinizi çabuk tutun, belediyelerinizi bir düzene sokun.

- Ay'da bir hükümdar olsa, ne denir?
— AYHAN.
- Ay'a insanlar ilk önce ne attı?
— AYAK.
- Ay'ın ondördünde Ay nasıl görünür?
— AYDIN.
- Ay'a ulaşmak için kiliselerde ne yapıldı?
— AYİN.
- Ay için ayinlerde İncil'den neler okundu?
— AYETLER.
- Ay böceğinde önce makinalar ne yapıldı?
— AYAR.

AY BİLMENİZ

- Ay'da armut olsa, iyisini hangi hayvan yer?
— AYI.
- Ay'a giderken astronotlar ne haldeydi?
— AYIK.
- Ay'da bir kadının bakmak için bulamayacağı şey nedir?
— AYNA.
- Ay, dünyadan nasıl görünür?
— AYAN.
- Ay'a götürülse, s hayvan içer?
— AYI.
- Ay'a bakarak, mizik Halit hangi işi yapar?
— AYI.
- Ay'a gidenleri seyrında ne vardı?
— AYI.
- Ay'da insanı ne tür hayvan içer?
— AYI.

GÜN

ÇARŞAMBA

İyi olurdu

Türk Dil Kurumu Kurultayında konuşan üyelere bir, ay isimlerinin meyve isimleriyle değiştirilmesi ni teklif etmiş.

Kabul edilseydi iyi olurdu. Baksa-nıza aylardan Temmuz, dört liraya şeftali, üçbuğuğa üzüm, altı yedi li-raya karpuz.

Hiç olmazsa Mayıs yerine «Dut» derdik. Hazirana «Kiraz» derdik, Temmuzda üzüm ya da karpuz derdik, soframızda görmediğimiz mey-veleri takvim yapıklarında seyrederdik!

PERŞEMBE

Aman üstad

Dünya Sağlık ve Gıda Teşkilâtının tavsiyesi:

«Gereken şekilde beslenmek için bol balık yiyiniz.»

Balıkla beslenmek iyi güzel ama arasak bulamıyoruz, bulsak alamıyoruz. Yaşamak için gereken gıdayı, eşin dostun demeçlerinden sağlıyoruz!

CUMA

Uçtu, uçtu...

Eskişehir Belediyesi, bizim İstanbul Belediyesini de geçti. Üç dört günde bir, gelip gelip gazetelerin baş köşesine kuruluveriyor:

«Yakıt borcunu ödeyemeyen Eskişehir Belediyesinin mallarına haciz kondu!»

«Eskişehir Belediyesinin otobüslerine haciz kondu!»

«Eskişehir Belediyesinin kira gelirlerine haciz kondu!»

En son gelen haber de şu:

«Eskişehir Belediyesinin paralarına haciz kondu!»

Sinyallere bakılırsa, yakında alacağımız haber şöyle olacak galiba:

«Haczedilecek hiçbir şeyi kalmayan Eskişehir Belediyesi, haciz derdinden kurtuldu!»

Bizimkiler paçayı böyle kurtardılar da...

CUMARTESİ

O metod eskidi

A.B.D. Tıp Birliği üyelerinden biri, insanları uyutma metodu ile bir saatte yüz kişiye sigarayı bıraktırabileceğini açıklamış.

Ohooo!... O metod eskiyle yıllar oldu Hem bulanların doktorlukla da hiç ilgileri yoktu. «Konuşma yapıyoruz» diye siyaset kürsilerine çıktılar, uyutma yolu ile bizi bütün alışkanlıklarımızdan kurtardılar.

Bugün gerektiği gibi yemiyor, içmiyorsak; gezmiyor, giymiyorsak yokluktan sanılmasın hanı... Metoda uyalım dedik, uyanmayı bilemedik!

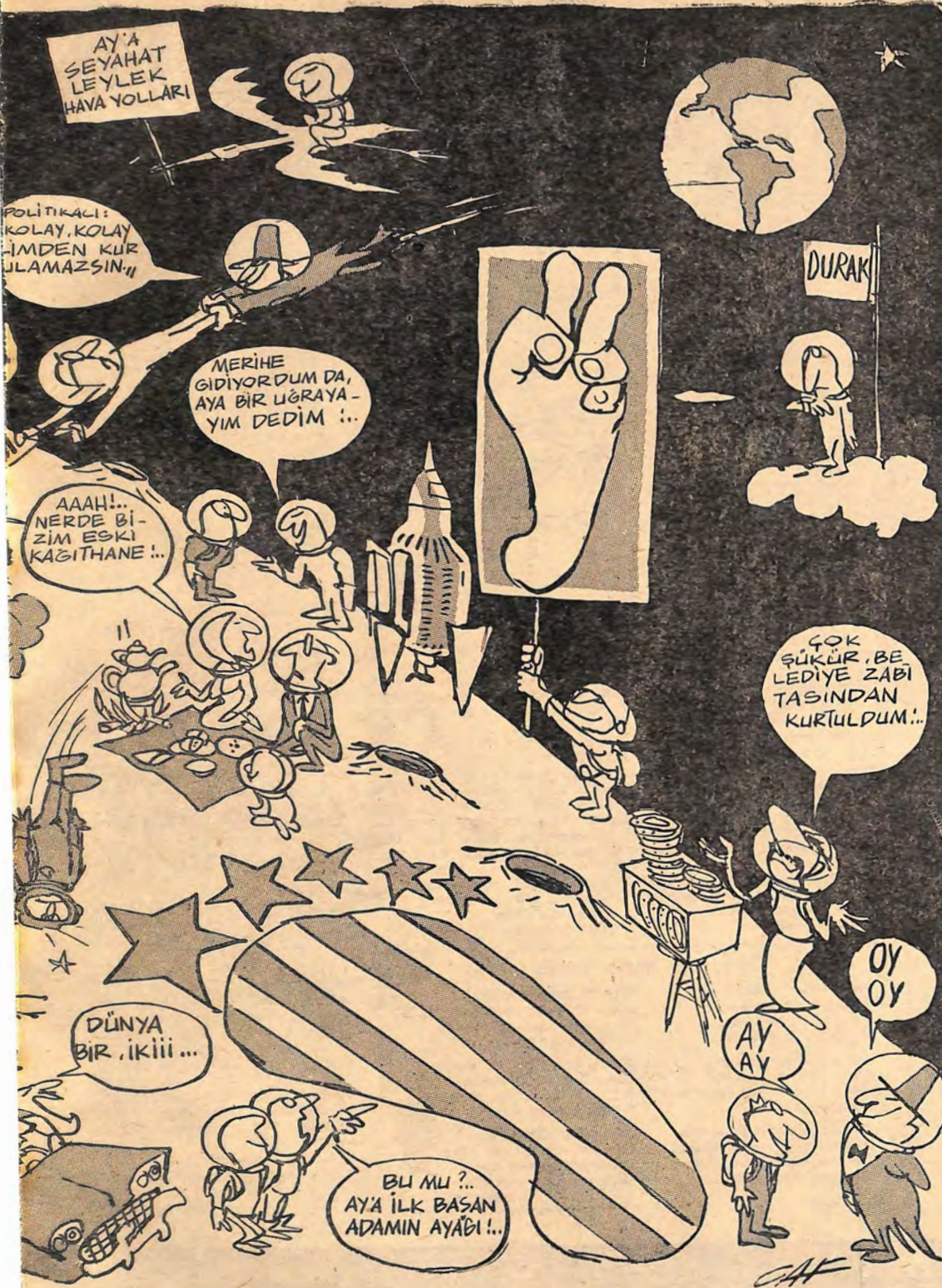
PAZAR

Maksat neydi kuzum?

İstanbul'u hippilerden kurtarmak için Belediye Meclisine bir takrir veren Şehir Meclisi üyesi Esref Derinçay, bu konuda şunları söylemiş: «Baldırı çıplak uzun saçlı adamlarla, yarı çıplak kızları toplayıp hama-ma sokalım. Bir güzel yıkattıralım. Saçlarını efendi gibi traş ettirelim. Elbiselerini dezenfekte ettirip, kendilerine verelim...»

Eh, geriye pek bir şey kalmıyor zaten. Oldu olacak karınlarını doyuralım, ceplerine harçlıklarını verelim, işsizlere iş bulalım, bekârları e-verelim, ellerine uçak biletlerini tu-tuşturup, parlak bir törenle ilkelere gönderelim.

Madem kalkınmamızı turizme bağ-ladık, velinimetimiz turisten bu ka-darcık bir fedakârlığı da çok gör-meyelim artık.

CELERİ

yu en çok hangi

— **AYGIR.**

gazetesi için Re-

buldu?

— **AYDEDE.**

redenlerin ayakla-

— **AYAKKABI.**

uttir?

— **AYAZ.**

— Ay'a gidenlere, siz olsanız, ne ikram edersiniz?

— **AYRAN.**

— Ay'a gitmeye çalışmayıp oturanlara ne denir?

— **AYLÂK.**

— Ay'da bize yemek pişirecek şey nedir?

— **AYGAZ.**

— Ay'dan ayrılmayan dünyaya meselâ Köröğlu desek, Ay onun yanında ne olur?

— **AYVAZ.**

— Ay astronotları her ay ne alır?

— **AYLIK.**

— Ay'da, yağ yapmak için, ne dikmeli?

— **AYÇİÇEĞİ.**

— Ay'da bulunmadığını sandığımız ye-mişlerden, elma büyüklüğünde ve sert olanı hangisidir?

— **AYVA.**

— Ay'da oturulursa, ilk hangi opera oy-nanmalı?

— **AYDA.**

— Ay'a gitmezsek ne olur?

— **AYIP.**

Necdet Rüştü EFE

O TOBÜS, tozlu yoldan sarsıla sarsıla geliyordu. İyice yaklaşıncaya:

«Tamam» dedi reis, «Bırakın!...» Elinde balta olan şaki, ağacı tutan ipi kesti. Ağaç çatırtıyla yolun ortasına devrildi. Ağacın dibine kadar geldi otobüs, inilideyerek durdu. Çete reisinin işaretleriyle şakiler gizlendikleri yerlerden çıkıp otobüsü kuşattılar. Bir tanesi gidip kapıyı açtı:

«Eller yukarı» diye bağırdı içeri doğru, «Ellerinizi yukarıda birer birer çıkın!»

Sözlerini güçlendirmek için de mavzerini havaya boşalttı.

Yolcular otobüsten inmeye başladılar. Reisin sert sesi:

«Şurada toplanın!» dedi, «Ellerinizi de indirmeyin!»

En son şoför indi. Kasketini düzeltip ötekilerin yanına geçti. Sakalları uzamış bir şaki:

«Herkes tamam reis!» diye rapor etti.

«Arayın üstlerini!» dedi reis, «Para, saat, küpe, bilezik gibi yükte hafif pahada ağır şeyleri alacaksınız. Geri kalanlara dokunmayın!»

Şakilerden bir kısmı silahlarını yolcuların üstüne tutarken geri kalanları da arama işine başladılar. Reis gözlerini kapadı. Yere yığılacak mücevherlerin çıkaracağı tatlı sesleri dinlemeye hazırlandı. Gelgelelim bekleyişi uzadıkça uzadı. Ne para hisyrtısı, ne de mücevher şakırtısı geliyordu kulağına. Neden sonra, kuru bir «tık» sesiyle bir şey düştü yere. Reis merakla baktı: Gümüş bir ağızlık gördü.

«Daha fazla aramanıza lüzum yok» diyordu ağızlığın sahibi, «Bütün servetim bu. Bacağımdan tutup silkeleyeniz tek kuruş bulamazsınız.»

Şakiler onu öteki üstü aramışlarının yanına ittiler. Bir başka yolcuyu aramaya başladılar. Beşinci yolcu da ağızlığın yanına tedavülden kalkmış bir yirmibeşlik ekledi. Dokuzuncu yolcuya kadar kimseden bir şey çıkmadı. Dokuzuncu yolcu ise, zembereği boşanmış saatini kendi eliyle koydu ağızlıkla yirmibeşliğin yanına. Şakiler aramaya devam ettikçe reis küplere binliyordu. Dağlarda geçirdiği on dört yıl içinde böy-

le şey görmemişti.

«İyi görüyordun» diye bağırdı.

Adamları devam ettiler aramaya. Yolcular yarılancıkta, yerde fazladan boş bir deri cüzdanla bir dizi sahte inci ve bir de taşı bitmiş çakmak vardı. Arama sırası kendine gelen yaşlı bir kadına:

«Dokunmayın bana oğlum» dedi, «Gıcıklanırım. Neyim varsa vereceğim.»

Ellini koynuna soktu, buruşuk bir beş liralık çıkardı:

«Kara günler için saklamıştım ama kısmet sizymiş. Ne yapalım...» Gençten bir yolcu başından beri kendi kendine gülmüyordu. Reis tabancasıyla dürttü onu:

«Sen ne sırtıp duruyorsun ulan?» Delikanlı boynunu büktü:

«Hiç!»

Reisin tepesi atmak üzereydi:

«Söyle, yoksa tepelerim!»

«Kötü bir şey değildi» diye mırıldandı delikanlı, «Babamın çok söylediği bir söz geldi aklıma.»

Gürledi reis: «Neymiş o?»

«Hiç!... Züğürdün hırsızdan korkusu olmaz, derdi rahmetli.»

Arama çok uzun sürmedi. İkinci gruptaki yolcular daha zengindiler. Altın kaplama bir sigara tabakası, altı tane yirmibeş kuruşluk, bir telefon jetonu, bir gümüş yüzük, iki çift de kol düğmesi çıktı üstlerinden.

Reis, yerdeki ıvır-zıvır yığınına tiksintiyle baktı. Adamlarından ikisine: «Otobüsü arayın» dedi, «Belki içeri saklamışlardır.»

Oyunuzu bana verin!

Oturmaya bayılırım,
Koltuğumda serin, serin.
Oturdukça yayılırım,
Oyunuzu bana verin!..

Eli çabuk tezgâhtarım,
Komisyon alır satarım,
Haram demez hep yutarım;
Oyunuzu bana verin!..

Yalandan az doğru sözüm,
Kızarmaz hiç arsız yüzüm,
Yüksek mevkilerde gözüm;
Oyunuzu bana verin!..

Sefa ile geçer yazım,
Kışın gelir semiz kazım,
Her havadan çalar sazım;
Oyunuzu bana verin!..

Emek derim yemek derim,
Buna benzer lâf ederim,
Rahat koltuk olsun yerim;
Oyunuzu bana verin!..

Güveniniz olsun bana,
Can katayım bu gül cana,
Partimin rumuzu dana;
Oyunuzu bana verin!..

SAMİM AGAR

Pirinç fiyatları yükseliyor. — Gazeteler —

Pilâvlı kalkınma!

Otobüste kırık bir cep aynasından başka bir şey yoktu.

Gözlerini kısarak yolcuları süzdü reis. Dişlerinin arasından tıslar gibi: «Yazıklar olsun» dedi, «Tüh kabiniz!»

Hırsından yerinde duramıyor, cins kısıraklar gibi tepiniyor, eşiniyordu. Sonunda kararını verdi:

«Kadınlar ve çocuklar bir yana ayrılın!» dedi, «Erkekler de pabuçlarını çıkarsın!»

Yolcular itaat ettiler. Reis belinden palaskasını sıyırdı. En yakınındaki yolcunun çıplak tabanlarına vurmaya başladı. Her vuruşta:

«Yazıklar olsun» diyordu, «Bu mu len erkeklik?»

Adamlarına döndü:

«Ne duruyorsunuz?»

Şakiler anladılar. Hepsini palaskalarını çıkardı. Herbiri bir yolcuyu dövmeye koyuldu. Dayak faslı reis yoruluncaya kadar sürdü. Reisin emriyle yolcular pabuçlarını giydiler. Yine reisin emriyle yolun kenarına sıralandılar. Çete reisi karşısına geçti: «Ütanın!» dedi.

Kimseden ses çıkmadı.

«Siz ne biçim erkeksiniz len?»

Yolcuların başları utançla eğildi. Reis yerdeki küçük yığına baktı.

«Getirin sandığı!» dedi adamlarına. Şakilerden biri koştu, getirdi.

«Onu değil, ötekini!»

Şaki gitti, başka bir sandıkla geldi. Reis sandığı açtı. Ağzına kadar parayla doluydu sandık.

«Dağıtın!» diye emretti.

Para dağıtılırken birkaç adım uzaklaştı. Hınçla yere tükürdü. «Yazıklar olsun» diye söylendi, «Eşkiyalığı da on paralık ettiler!..»

Sandık boşalana kadar bekledi. Sonra belinden kütüklüğünü, göğsünden fişekliğini çıkardı. Tabancası, kaması, dübüünü, tüfeğiyle birlikte hepsini ayaklarının dibine bıraktı. Yolcuların ardından o da bindi otobüse. Açık camdan çetesine seslendi:

«Hoşca kalın arkadaşlar.»

Boş bir yere oturdu. «Çek aslanım!» dedi şoföre.

Sulhi DÖLEK

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

AY ÇAĞI MERASİMLE AÇILDI

Kurdeleyi kesen Süleyman Demirel aylıkların arttırılacağını müjdeledi.

AY YOLCUSU — İşte vizesini çıkarmış, pasaportunu almış bir Ay yolcusu... Bu kıyafet çok modadır... (Erkeklerle)

Ay çağı her yerde büyük merasimlerle açılmış ve bizde yapılan merasimde Başbakan Demirel, İsmet İnönü, Bayar, Ecevit, Feyzioğlu, Bülükbaşı Ay üzerine mahnalı konuşmalar yapmışlardır... Bizden Ay'a gidecek heyetin seçiminde kavgalar çıkmış, muhalefet meydandan çekilmiştir...

BİZDEN AY'A KİMLER GİDECEK — Çıkarılan listeye göre bizden Ay'a şunlar gönderilecektir:

1 — Mehter takımı... 2 — Silif-ke ekibi. 3 — Meşhur Adana kebapçısı. 4 — Ayran. 5 — Ayçiçeği (beş ton). 6 — Aylâ Dikmen. 7 — Aygaz. 8 — Aybar. 9 — Ayakabıcılar Cemiyeti. 10 — Ayasofya Camii (Turizm Bakanlığı adına). 11 — Galatasaraylı futbolcu Ayhan...

DÜNYAYA RAĞBET AZALDI — Ay'ın fethedilmesinden sonra dünyaya rağbet azalmış ve binlerce kişi Ay'a gitmek için dolmuş bürolarına müracaat etmiştir... Belediye dolmuşların Ay'a gidene kadar üç kere indi bindi yapmalarını gözönüne alarak feza trafiğini sıkılaştırmıştır... Bugüne kadar Ay dolmuşlarından 1500 kadına ceza zaptı kesilmiştir...

BİR AYA KADAR AY DOLACAK — Ay'ın bu insan akını karşısında bir aya kadar dolacağı ve boş yer bulunamayacağı sanılmaktadır... Bunu düşünen yetkililer, gelecek seneye kadar Ay'a gitmeyi yasaklamışlardır... Ayrıca gümrüklerde yapılan kontrollardan dünyadan külliyyetli miktarda döviz kaçırın bir şebekeyi yakalamışlardır...

TARİHE GEÇEN GEÇENE...

Ayda ilk hatıra fotoğrafı çektirenler de mecburen tarihe geçti.

Aşağıdaki resimde gördüğünüz beş astronot, Ay'a iner inmez Ay'daki güzellerden biriyle hemen hatıra resmi çektirmişler ve güzel bir tablo yapmışlardır... Ay güzeli Aylâ, dünyalı erkeklerin arasında ay gibi parlamış ve orada elbise giymek âdet olmadığı için tabii bir poz vermiştir... Şimdi Ay'da böyle hatıra fotoğrafı çektirmek moda haline gelmiştir... Resim hemen çekilir ve on dakikada verilir... Müracaat: Foto AYHAN.

AYDA BİZİ NELER BEKLİYOR? — Ay'a hiç gitmemiş olanlara tavsiyelerimizi sıralamak zamanı gelmiştir... Ay'da bizi dünyadankinden başka şeyler beklemektedir... Ay'a giden bir insanın bilhassa şu hususlara dikkat etmesi şarttır:

1 — Nefesi iyi idare etmek... 2 — Adımını dikkatli atmak... 3 — Enfraruj şualara karşı kep giymek... 4 — Terbiyeli olmak ve gürültü etmemek... 5 — Kraterlerin civarında dolaşmamak... 6 — Yağlı yememek... 7 — Her yere el sürmemek... 8 — Ay'lılara karşı nazik olmak... 9 — Ay'da en çok bulunan hayvan, ayı olduğuna göre, kimseye ayı diye hakarete bulunmamak... 10 — Ay'da iki saatten fazla katiyen kalmamak... 11 — Derhal dünyaya dönmek ve iner inmez bol bol nefes almak... Bunları yapan bir Ay yolcusu salimen gidip salimen döner...

İlerde size Ay hakkında daha geniş malûmat vereceğiz... Eğer havasını bulursak tabiatıyla...

HAVA SATANLAR MİLYONER OLUYOR — Ay'ın havasız olduğunu göz önüne getiren bazı fırsatçılar, Ay yolcularına pompası 150 liradan hava satmaya başlamışlar ve bu yüzden kısa zamanda milyoner olmuşlardır... Fakat

böyle giderse yakında atmosferdeki hava yolcularla birlikte Ay'a gidecek ve dünya havasız kalacaktır... Emre göre, adam başına iki kilodan fazla hava götürmek yasaklanmıştır...

AY'A İNME KURSLARI ÇOK BÜYÜK RAĞBET GÖRÜYOR!

1 — Astronot ana gemiden kopmuş ve Ay'ın çekimine girmiştir... Gittikçe örümceği Ay'a doğru yaklaşıyor ve iniş takımlarını açıyor... Önündeki âletleri yanlış kullandığı takdirde felâket, yani sizin anlayacağınız ölümlü yüze yüzdür. Şimdiki halde motopomlar vazifesini yapıyor...

2 — Artık Ay'a arasında on kilometre var... Seri bir el hareketiyle löveyi sifra getiriyor... Çekin başlamıştır... Hava olmadığından nefesle idare ediyor... Ay, astronotu ısrarla kendine doğru çekiyor... Fakat astronot dünyadan aldığı emirle bunlara tav olmuyor...

3 — İniş başlamıştır... Ay'ın yüzüne dokunuyor... Örümcek bir toz bulutu kaldırıyor... Ay'ın yüzü birden turuncu bir hal alıyor... Astronot örümcekten yakışıklı bir pozla iniyor ve merdivenlere ayağını atıyor... Artık insanlık tarihinin en mühim anı gelmiştir... Sıkı durun...

4 — Evet astronot nihayet Ay'ın yüzüne ayağını basıyor ve bir anda tarih değişiyor... Ay da astronot da bu durumdan memnun... İnsan artık Ay'a inmiştir. İşte insanın Ay macerası böyle bitmiş oluyor... Işık birden sönmüyor... Ve Ay'ın öteki yüzünü nedense göremiyoruz.

Dehri efendi gülmek istedi, gülemedi, ayağı sızım sızım sızılıyordu. Üstelik şişmişti de... Yataktan çıkacak vaziyette değildi.

— Gidersin Süleyman beye, dedi, dersin çıktı Dehri efendinin ayağı. Ama merak etmeyin iyidir, ulur inşallah bir iki günde iyi, gelir ondan sonra dayreye...

Hayriye hanım, mantosunu giydi, başörtüsünü bağladı, eline de bir sepet aldıktan sonra:

— Dehri efendi, cüzdanın neredede? diye sordu.

— Pantolonun cebinde şeker karıçıgım.

— Canın bir şey istiyor mu?

— Hiçbir şey istemiyor.

Hayriye hanım, kocaman gardanını Dehri efendinin yüzüne kapadıktan sonra:

— Kurban olsun sana Hayriye, söyle canın bir şey istiyor mu? dedi.

Eh artık Dehri efendi!... Dehri efendi kurban oldu böyle bir kadına. Değil ya ayağı çıkmak, kırılma da, hattâ iki ayağı birden kırılma da gam yemezdi artık. Yalnız başına yaşayan bir insanın hastalandığı zaman yanında candan bir insanın bulunması ne kadar güzel bir şeydi. Şimdi Hayriye hanımı olmasaydı, Dehri efendinin de ayağı çıkmış olsaydı, ne yapardı Dehri efendicik? Arkadaşları bir iki gün gelirler, ondan sonra kapısını açan, bir yudum su veren insan olmazdı. Gerçi hastaneye de yatabilirdi ama, hiç oradaki doktorlar, hemşireler Hayriye hanım gibi bakarlar mıydı kendisine? Hangi hemşire, hangi doktor gelir de sabahleyin Dehri efendiye, söyle bakalım Dehri efendi bugün canın ne istiyor, diye sorardı? Üstelik bu gardan... Evet, bu kar beyazı, bu pamuk yığını yumuşak gardan... Yok canım, Dehri efendi bundan sonra ölse de gam yemezdi... Yeter ki Hayriye'si basucunda olsundu.

— Söylemedin Dehri canımın ne istediğini?

— Sen ne yaparsan, ne alırsan yerim Hayriye'm.

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Ama senin de bir istediğin olsun.

Dehri efendi, lâf olsun diye:

— Ciğer kızartması olsa yerim, dedi.

— Nasıl olmaz. Ben sana âlâsından ciğer bulurum. Sen kaz ciğeri iste, kaz ciğeri bulurum...

Yok canım, Dehri efendi rahat rahat ölebilirdi artık, hem de hiç gözü arkada kalmadan.

— Ben çabucak gelirim Dehri efendi!

— Ulur sultanım!... Arkadaşları o sabah Dehri efendi'yi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Kendisini kapıdan girer girmez alkışlayacaklar, hattâ yaptıkları bir örne çiçeği muziplik olsun diye başına koyacaklardı... Bu heyecanla bekliyorlardı.

Süleyman bey: — Vallahi arkadaşlar, Dehri efendi bu kadın pek yaşatmaz, diyor. Neden dersiniz, çok şişman. Ben onun bu kadar şişman olduğunu bilmiyordum. Hele bu kadın vücudunun haşmetine göre yiyorsa, yandı Dehri efendi. Aldığı aylık boğazlarına yetmez...

Yakup bey: — Biz söyledik ona, dedi. Ama o tutturdu yıllardır illâ evlendirir beni diye. Bize ne, tam kendi istediği gibi, tumbul, ağır ve de beyaz. Hayrını görsün artık...

İlyas efendi konuşmalara hiç karışmıyordu. O hâlâ içindeki Remziye yarısını kurutmaya çalışıyordu... Süleyman bey:

— Ne haber İlyas efendi, dedi, baksana Dehri efendi senden erken evlendi. Sen hâlâ Remziye Remziye deyip duruyorsun.

Yakup bey: — Vallahi ben ona çok söyledim. Arkadaş, çivi çivi söker dedim. Senin Remziye'yi unutmanın tek yolu hemen evlenmendir dedim ama dinlemiyor ki... Bulalım sana da bir tane diyorum, evlenir bahtiyar olursun diyorum. Hiç orali bile olmuyor. Ama kendisi bilir. Sanki yarın bir kötü hastalığa tutulsa Remziye'nin haberi olacak...

Süleyman bey: — Yahu belki kendisi bulacaktır, dedi.

Oyle... İlyas efendi kendisi bulacaktı O da karar vermişti bir kız bulmaya. Şöyle gönlüne uygun bir kız bulup evlenecekti. Çünkü, geceleri yatağa girince Remziye kâbusuyla haram oluyordu uykuları. Hiç olmasa o zaman yanında bir kadın bulunur ve bu Remziye derdinden kurtulurdu...

Ama bu fikrini söylemedi arkadaşlarına...

Kapıda Hayriye hanımın geldiğini ilk kez gören Süleyman beyin yüreği hop etti:

«Eyvah, yoksa bir gecede mi gitti bizim Dehri efendi?» diye.

— Hayrola Hayriye hamm? dedi.

Yakup bey de, İlyas efendi de şaşmışlardı...

— Hoşgeldiniz. Dehri efendi nerede?

— Evde...

Bir oh çekti Süleyman bey!... — Ben Dehri efendiye izin istemeye gelmişim.

— Bir şeyi mi var?

Üçü de, kalbine bir şey olmuştu Dehri efendinin diye düşünürlerken, Hayriye hanım:

— Ayağı çıktı, dedi.

— Ayağı mı?

— Evet ayağı...

Dehri efendinin nasıl çıkar ayağı?... «Karyoladan mı aşağı düştü?» demeye üçü de utanıyorlardı.

— Bir kaç gün izin diyecektim.

— Olur Hayriye hanım. Müdür gelmedi daha. Ben gelince kendisine söylerim. Şayet şöyle bir iki günlük bir şeyse, biz idare ederiz, yok eğer bir hafta falan sürecekse, o zaman doktordan rapor alına yoluna gidelim.

Hayriye hanım:

— Yok canım, bir iki günde geçer, dedi.

Ve çıktı gitti. Ancak kadın gittikten sonra:

— Yahu tüh niye demedik, Dehri efendi'yi ziyarete geliriz, diye düşünüldü...

Süleyman bey:

— Vallahi vebali günahı boynuna ama, kadın çiğnemistir Dehri efendi. Ayak mayak lâf, olsa olsa Dehri efendinin bir iki kaburga kemiği kırılmıştır.

Yakup bey:

— Yahu kardeşim, anlayamadığım şey, ayak nasıl çıkar yürür durduğu yerde. Acaba Dehri efendiye kızıp yataktan yuvarlamasın? Olur da olur ha... Kızmadan da olur. Uyurlar. Sonra bu kadın bir sağından soluna döner, bizim Dehri efendi yerde. Onan sonra ayak değil, baş da kırılır. Yok canım, yalnız ayağı değildir Dehri efendinin, başka taraflarında

da kırık çıkıklar vardır. Belki de Dehri efendi yere düştükten sonra uyku sersemliğiyle, kadın da düşmüşür onun üzerine. Zavallı Dehri efendi!

— Keşke sorsaydık!...

— Sorsaydık ya.

— En iyisi bu akşam üzeri çıkınca Dehri efendinin ziyaretine gidelim. Ne diyorsun İlyas efendi, gidelim mi?

İlyas efendi, başını dosyadan kaldırarak:

— Siz bilirsiniz, dedi.

Süleyman bey sordu:

— Bu hususta senin fikrin ne?

— Anlamadım.

— Yâni ayağı nasıl çıkmıştır Dehri efendinin diyorun?

— Vallahi görmeden bir şey söylemez ki...

Yakup bey kestirip attı:

— Yok canım, aynen benim dediğim gibi olmuştur görün bakan, dedi. Ama bunun ne Dehri efendi söyler, ne de Hayriye hanım.

Saat onyedide Dehri efendinin yanına gittiklerinde, onu yataкта çay içerken buldular... Dehri efendi arkadaşlarını görünce:

— Ooo, hoşgeldiniz, sefalar geldiniz be! dedi.

Teker teker:

— Geçmiş olsun Dehri efendi, dediler...

— Sağulun be sağulun...

Hayriye hanım da teker teker ellerini sıktı Ve mutfağa gitti.

Süleyman bey, Dehri efendi'nin kuşağına eğilerek:

— Nasıl oldu bu yahu? diye sordu. Dehri efendi, her zamanki gibi sırıtarak:

— Uldu be, dedi. Kuymuştum masanın üstüne bir sandalye, çıkmıştım sandalyanın üstüne...

— Cambazlık yapmaya mı?

— Yık canım, ürümcek almaya.

— Nerden?

— Nah şuradan, tavandan. Sonra kaymıştı ayağım, düşmüşüm yere.

— Tutmadı mı Hayriye hanım seni?

— A be tutmuştu birincisinde...

— Demek iki kere düştün?

— Öyle uldu.

— Sabah, gündüz gözüyle yapsaydın o işi olmaz mıydı?

— Hangi işi... Şu işi dersin?

— Yok canım, örümcek alma işi ni.

— Ama Hayriye hanımın uykusu?

— Anlamadım...

— Anlamazsın. Çok titizdir. İçmez su bardak beş kere yıkanmadan. Ama ben çok memnunum. Sabah istedi canım ciğer kızartması, bana ne dedi bilirsin, sen iste kaz ciğeri, ben sana yine bulurum kaz ciğeri.

Hem dedi bana, kurban olsun sana Hayriye...

— Demek kurban olsun Hayriye dedi?

— Allah şahit dedi öyle. Kurban olsun sana Hayriye. Çok seviyor beni.

Yakup bey:

— Zaten sen sevilmecek adam değilsin ki Dehri efendi, dedi. Seni sevmeyenin aklı yok...

— Sevmez sevmez Yakup bey, belli olur? Kadın milleti bu. Ama Hayriye çok sevdi beni.

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlar. • Eskiz ve program hazırlar • Objektif tavsiyelerde bulunur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çağaloğlu, Türkocağı Cad. no.1, kat:3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60864 — 126)

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Flatı : 100 kuruştur.

ÇILDIRTAN MAYO

Yazan - Çizen -
Süavi Süalp

Oyun içinde oyun

JOANNA saçlarının köküne kadar kızardığını hissediyordu. Dehşetle açılan gözleriyle, karşısında gülümseyen Frank'ı inceleyerek:

— Gizli film mi? diye kekeledi.

Frank, kendinden emin, başını salladı. Küçük sinema makinesini göstererek:

— Açık sahneleri çok net çıktığından, belki de onların bir kısmını sansür dolayısıyla keseceğiz. Ama yine de sevişmeniz, herkesi heyecanlandıracak kadar canlı olacak. Ondan sonra da, bu tek filmi sayesinde güzelim, bir anda üne kavuşabileceksin.

Joanna gözlerini kapatarak üzüntüyle içini çekti:

— Evet, kayahıklardaki harap eve de bizi birinin görebileceğini düşünmemiştik.

Kalb çarpıntılarını dindirmeye çalışarak yalvardı:

— Çok rica ederim, merhametli olunuz ve o filmi yirtiniz. Evli ve namuslu bir kadının ben...

Frank sert bir sesle cevap verdi:

— Ama parmağınızda yüzük yok!

— Bu bir şey ifade etmez. İsterseniz size evlenme cüzdanımı göstereyim.

— İstemez. Ben ahlak zabıtası görevlisi değilim. «Namuslu kadın» tabirimize gelince: Makinedeki film, bir yabancı erkeğin kollarında oynamaşınızı gösterdiğinden, biraz gülmek akisler yapıyor kulağımda. Bununla beraber, gizli sinemada seyredilecek olan bu film sayesinde zengin olacağım için, yine de size minnettar olmam gerek.

— Çıldırılmışınız sizi! Böyle bir şey yapmaya hakkınız yok!

— Olmaz olur mu? Filmi çektim nasıl olsa... İsterseniz size bile seyretebilirim. Yasak aşkınızı bir perdenin üstünde seyretecek hoşunuza gitmez mi?

— Sizinle belki bir anlamaya varabiliriz, diye yalvardı Joanna.

İçinden, kendini kandırıp o ıssız eve götüren sevgilisi Antoni'ye küfürler ediyordu. Tenha bir koyda, dalgaların sesini dinleyerek sevişmenin zevkini ileri sürerek götürmüştü.

— Heyecan uyandırıcı, seyredenleri kudurtacak bir dişiydiniz, diye devam etti Frank. Tabirimi mazeret görünüz, bu işin ustası olan kiralık kadınlar bile sizin kadar ihtirash davranamazdı! İsterseniz filmi bir kere seyreidin. Sizin menfaatlerinizi de dikkate alarak, onu seks filmleri gösteren gizli sinemalarda oynatacağım.

— Bu filmi bana kaç verirsiniz?

Frank güvenmiş bir sesle:

— Benim filmimi almaya gücünüz yetmez, dedi.

Makinesini okşadı:

— Bunun içinde senaryosu yazılmış, rolleri ezberlenmemiş, kendiliğinden oynamış eşsiz bir oyun var!

— Ne yapсам acaba?..

— Durun canım, iyi kalbli bir de-

likanlıyım ben. Başka şekilde de anlayabiliriz belki.

— Nasıl?

— Eğer sevgilinizle yaptıklarınızı benimle de tekrarlırsanız... Hem biliyor musunuz, ben o budala âşığınızdan daha becerikliyimdir. Bir kadını daha güzel sevebilirim. Sizin gibi bir arkadaşla, bilgisizce didişir durur mu hiç insan?

Bir süre düşünen Joanna:

— Ne yapalım, dedi, teklifinizi kabul ediyorum!

— Bir otel biliyorum, dedi Frank. Bu iş daha korkusuzca yapılır orada. Plajlarda insanı rahatsız eden saygısızlar öylesine çoğaldı ki son günlerde...

— Sizin gibi değil mi?

— Yoo, ben onlardan değilim.

Otelin kapısına kadar konuşmadan yürüdüler. Orada bir süre duran Joanna sordu:

— Kocama telefon edebilir miyim? Merak eder de...

Frank, büyük bir lütufta bulunur gibi başını salladı.

Bir kaç dakika sonra otelin bir odasında bulundular... Frank, genç kadının baş döndürücü güzel vücuduyla sarmaş dolaş olurken, ustalığını ispata çalışıyordu.

Genç kadın sözünü tutmuştu. Giyinirken, Frank küçük sinema makinesini açtı. Filmi çıkardı ve yaktı.

— Görüyorsunuz ya, ben de sözümü tuttum.

— Teşekkür ederim, diye mırıldandı Joanna. Şimdi bir aksiliğe meydan vermemek için otelden ayrı çıkalım lütfen. Benden beş on dakika sonra da siz çıkarsınız olmaz mı?

Bir vedâ öpücüğünden sonra, genç kadın dışarı çıktı. Frank yatağa yeniden uzandı. Bir sigara yaktı, düşünmeye başladı. Bu güzel kadına eşsiz bir oyun oynamıştı. Yaktığı filmle genç kadının ilgisi yoktu! Üstelik Joanna kumsaldaki evde sevgilisiyle sevişirken, film makinesi de yoktu elinde. Sadece kadınla erkeğin yaptıklarını görmüş, payını almak için bu hileyi düşünmüştü. Ve kimbilir aynı tuzağa düşen kaçınıcı kadını Joanna. Kocalarından gizli sevişen evli kadınlar zaten öyle korkak oluyorlardı ki...

Gülümseyerek kalktı. Sigarası bitmişti. Çıkmaya hazırlanıyordu ki, kırılırcasına açılan kapıdan iri yarı dört delikanlı girdi. On dakikalık heyecanlı bir karamboldan sonra da çekip gittiler. Şaşkın ve oldukça hırpalanmış Frank, aynadaki kıpkırmızı yüzüne bakarak, başını salladı. Ödeşmişlerdi Joanna'yla. Otele girerken ettiği telefon kocasına değil, bu serserilerleymiş demek!

Bill Blondy'den çeviren:

Süheyla AYKUT

✱

Kara yolu

Uzun ve maceralı bir deniz yolculuğundan sonra New-York'a yanan gemiden adımını rıhtıma atan İskoçyalı, sudan bir balıkadamin çıktığını görünce:

— Vay canına!... diye mırıldandı. Bileydim ben de yürüyerek geldim!

— Bana kalırsa hiç de sam rüzgârın lekelerine benzemiyor!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Nerede?

Polis, tanığa sordu:
— İlk silâh sesini duyduğunuz zaman cinayet mahallinden ne kadar uzaktaydınız?
— Otuz metre kadar..
— İkinci silâh sesini duyduğunuzda aramızda kaç metre vardı?
— En az dört yüz metre vardı!

Daktilo

Askerliğini yeni bitiren delikanlı iş aramaya gelmişti. Direktör sordu:
— Daktiloya aşına mısınız?
O sırada, yazı makinesinin önünde oturan güzel daktilo kıza gözü ilişen genç, dalgın bir sesle:
— Hayır, dedi. Ama beni onunla tanıştırsanız çok memnun olurum doğrusu.

Aşçı

Genç adam, karısına sordu:
— Sofraya sadece peynir koymuşsun. Yiyecek başka bir şey yok mu?
— Yok şekerim, dedi kadın. Et yanıyordu, söndürmek için üstüne çorbayı döktüm!

— Meyvelerimizi nasıl buldunuz mösyö?
— Fevkalâde.. Hem olgun, hem de dolgun!

Yazısız

Gecikme

Antoin on yıl önce apartman katı almak için bir inşaat bürosuna başvurmuştu. On yıl sonra bürodan bir memur gelerek:
— Dokuzuncu sokakta, sekiz numaralı sitede, üç numaralı yeni daire size ayrılmıştır mösyö, dedi. Sizi epey beklettik. Bu bekle-yiş yüzünden karınızın ümitsizliğe düştüğüne eminiz.
— Karımla yeni evlendiğimiz için henüz ümidini kaybetmedi, dedi Antoin.
— Yeni mi evlendiniz? Fakat siz evli değil miydiniz?
— Evliydim. Hem iki kere evlendim.
— Peki, şimdi neredeler?
— Apartman katına hiçbir zaman sahip olamayacaklarına inandıklarından beni terkettiler!

Aşk

Lokantaya gitmişlerdi. Genç kız:
— Yemekleri sen ısmarlayıver, dedi. En çok neyi sevdiğimi benden daha iyi bilirsin.
— Tabii hayatım, dedi delikanlı. Ama her şeye rağmen sevişmekle karın doymaz. Biraz da yemek yemen lazım!

Bildiri

Geziden dönen direktör sekreterini çağırarak, yokluğu sırasında işlerin nasıl gittiğini sordu.
— Her şey yolunda gitti mösyö..
— Müessesede bir değişiklik falan olmadı ya..
— Olmadı sayılır mösyö. Yalnız, dayandığınız duvar, onbeş dakika önce boyandı!

Yol

İki iş adamı konuşuyordu:
— Para kazanmanın çeşitli yolları vardır, dedi biri. Fakat bu yolların sadece biri namusludur.
Diğeri sordu:
— Hangisi?
— Senin bir türlü girmeye cesaret edemediğin!..

Yazısız

Etki

Uzun zamandır birbirlerini görmemişlerdi. Karşılaşınca biri sordu:
— Kızınızın kulakları iyileşti mi?
İkinci kadın cevap verdi:
— Hem de nasıl!.. Mucize diye buna derler işte! Doktor, kalçasından küçük bir parça et alarak hasta kulağına yamadı, bizimki işitmeye başladı!
— Demek tamamen iyileşti?
— İyileşmesine iyileşti ama, davranışları biraz değişti. Ne zaman bir şey söylesem, kulağına açacağına eteklerini açıyor ve «Anlayamadım, bir daha söyler misin anneciğim» diye soruyor!

Dertleşme

İki arkadaş konuşuyordu:
— Karım, hayatımı zehir etti, dedi biri. Bekâr kalmadığıma bin kere pişmanım!
— Evlilik piyangodur sözünü boşuna söylememişler..
— Haydi canım... Haksızlık etmeyelim. Piyangoda hiç değilse kazanma şansı vardır.

— Her hakkı mahfuzdur!..

Zenginlik

İki yeni zengin geziye çıkmıştı. Otomobil satan bir mağazanın vitrini önünde durdular, son model arabalara bir süre baktıktan sonra içeri girdiler. Biri, beğendiği arabayı işaret ederek sordu:
— Kaça?
— Üç yüz bin lira, dedi satıcı.
Milyoner, cüzdanını çıkartmak için elini cebine sokarken, diğeri daha önce davranıp cüzdanını çıkararak:
— Olmaz, dedi. Bu sefer ben ödeyeceğim. Az önce kahve paralarını sen vermiştin!

Erkeklik

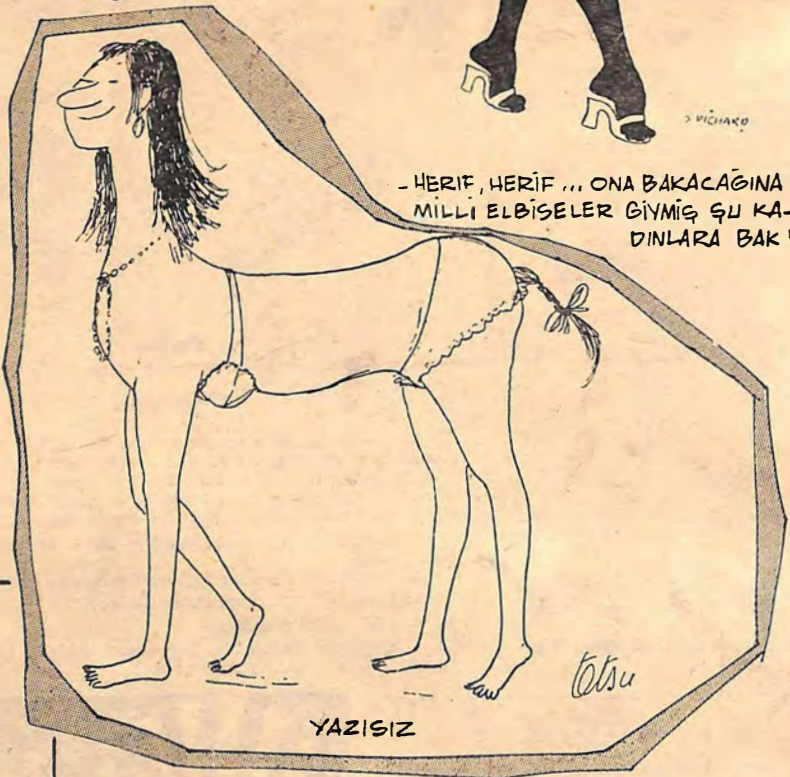
Son derece şık ve yakışıklı olan direktörün arkasından hayran hayran bakan daktilolardan biri:
— Patron ne kadar güzel giyiniyor değil mi? diye sordu arkadaşlarına.
— Evet, dedi bir başkası. Güzel olduğu kadar da, çabuk!..

- HERİF, HERİF ... ONA BAKACAĞINA
MILLİ ELBİSELER GİYMiŞ ŞU KA-
DİNLARA BAK'.

YAZISIZ

YAZISIZ

-EVET, HAVA ÇOK SICAK ... AMA BU ŞEKİLDE
SİZE BİR ŞEY YAZDIRMAK KOLAY MI ?..

- NASIL MI BULUYORUM ?.. DUR, GÖZLÜKLERİMİ TAKAYIM, ŞİMDİLİK BİR ŞEY GÖREMİYORUM !..

Bu yaz

cebinizde kalan son 200 lira belki de 100.000 lira kaybetmenize sebepe olabilir

Bankada hesabınız olabilir. Fakat unutmayınız ki Türkiye İş Bankasından kazanacağınız 100.000 lira belki de son yatıracığınız 200 liraya isabet edecektir.

Son şansınızı kaçırmayınız. Artan 200 liranızı 15 Ağustos'a kadar Türkiye İş Bankasına yatırınız.

Bu çekilişte:

- 10 Apartman Dairesi
 - 5 adet 100.000 lira
 - 25 adet 10.000 lira
 - 100 adet 1.000 lira
- ayrıca
1400 talihliye çeşitli
para ikramiyeleri

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3384 — 127)

Akhaha

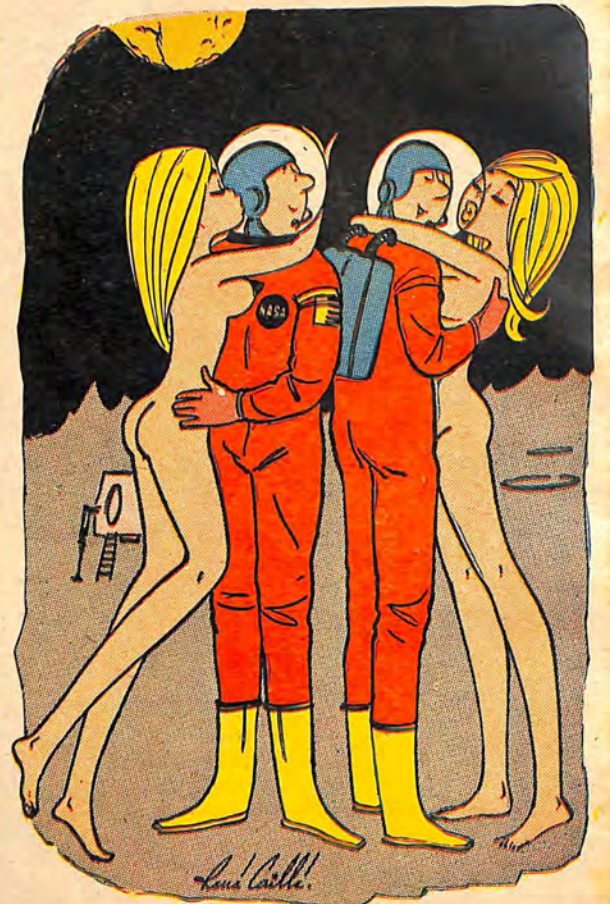
- OOO . BAK BAK ... KARTAL . AYIN ONDÖRDÜNÜ
GETİRİYOR !

YAZISIZ

YAZISIZ

- ANLAŞILDI DEĞİL Mİ ... BU KARŞILAMADAN
UZAY MERKEZİNE HİÇ BAHSETMİYECEĞİZ!-